

Νεανυική γυραή

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ. Τοιχογραφία από τὸ Πρωτάτο τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ. Τῆς Διευθύνσεως.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ.

ΔΙΑΛΕΧΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΥΣ. Ὑπὸ Ἐμμ. Μυτιληναίου,
Πρεσβυτέρου.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ. Τὸ γέλιο καὶ ὁ χαρακτήρ. Μετάφρασις
(ἀπὸ τὸ Ἄγγλικὸ) τῆς κ. Εἰρήνης Ἀμίλλα Ἀλιβιζάτου.

ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσοῦ μυαλό. Τοῦ Alphonse Dau-
det—Πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Τοῦ Pierre Lermite— Ἡ
δεκάτη γενεά. Διασκευή ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ τοῦ H. E.
Edwards.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ. Γύρω ἀπὸ τὸν μικρόκοσμο. Τοῦ κ. Σοφ. Χα-
τζηδάκη.

Τὸ γιγαντιαῖον τηλεκόπιον τῶν πέντε μέρων. Τοῦ
κ. Σ. Πλακίδη, Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστρονομικοῦ Τμήματος τοῦ
Ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ. Γιὰ νὰ μάθετε νὰ κολυμ-
πάτε. Τοῦ κ. Μιχ. Στεργιάδη, πτυχιούχου τοῦ Springfield
College.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ. Δόξες ποὺ δβύνουν.—Πετώντας.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΑΣ. Καταδκνήνωδισ δτὴ Φανερωμένη.

Ἄλληλογραφία.

ΑΘΗΝΑΙ—ΙΟΥΛΙΟΣ 1931

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2.50

ΑΡΙΘ.

3

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦ. ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 25
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 15
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ § 1

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44
ΑΘΗΝΑΣ

Οί μη επιστρέφοντες τὸ φύλλον, ὡς ἀπαράδεκτον, θεωροῦνται συνδρομηταί.

Ὁ ἐγγράφων πέντε συνδρομητὰς λαμβάνει τὸ περιοδικὸν δωρεάν.

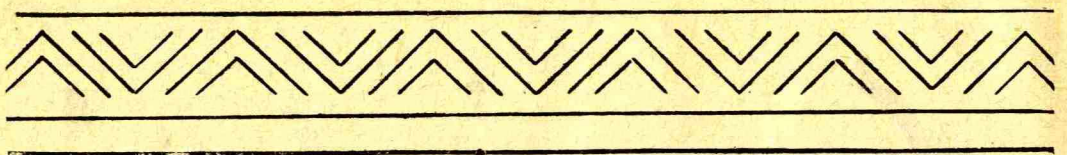
Νεανική ψυχή

ΑΠΟ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

(Τοιχογραφία ἀπὸ τὸ Πρωτάτο τοῦ Ἁγίου Ὄρους)

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Όλοι ξέρουμε πόσο οι διάφορες υποθέσεις της ζωής απασχολούν τον καθένα μας. Τό πώς θα επιτύχη κάποια δουλειά μας, πώς θα κερδίσουμε εκεί, πώς θ' αποκτήσουμε την εύνοια του τάδε, πώς θα φανούμε, ή πώς θα γίνουμε, σπουδαίοι στον κύκλο μας, πώς θα πραγματοποιήσουμε, γενικώς, κάτι που πού μ'αξ' ύπόσχεται κάποια ευχαρίστησι, όλα αυτά δημιουργούν ένα άπειρο πλήθος επιθυμιών, για τις οποίες το ζωτικώτατο ενδιαφέρον πού αισθανόμεθα μ'αξ' υποχρεώνει να σκεφθούμε, να ανησυχήσουμε, να προσπαθήσουμε, να αγωνισθούμε.

Για όλες αυτές τις ειδικές, συγκεκριμένες περιπτώσεις, όλοι απασχολούμε τη σκέψη μας και γειρίζουμε τον εαυτό μας ανησυχίες. Πόσοι όμως, άρα γε, εφρόντισαν να κρατήσουν ελεύθερη μιὰ ήσυχη σοβαρή ώρα, για ν' ανέβουν πάνω απ' τα λεπτομερειακά αυτά θέματα και να σκεφθούν για τον εαυτό τους μέσα στη ζωή, να τον ιδούν στο σύνολό του, σ'α' ένα καράβι όποιου αυτοί έχουν τη διοίκηση;

Αν αληθινά και σωστά εκτιμούμε και αγαπούμε τον εαυτό μας, πρέπει πολύ να σκεφθούμε γι' αυτόν. Πρέπει κάποτε-κάποτε να σταματάμε για λίγο, δια της βίας έστω, την αδιάκοπη ροή των λεπτομερειών της ζωής και να κάνουμε ένα απολογισμό των έντυπώσεών μας από το παρελθόν ως τη στιγμή εκείνη. Τέτοιες ώρες θα είναι, ασφαλώς, οι γονιμότερες της ζωής μας.

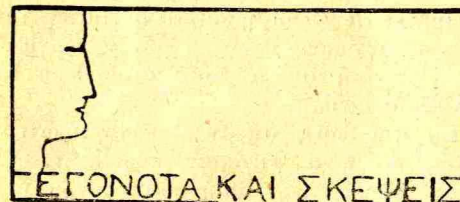
Όλοι ξέρουμε ότι ο έσωτερικός κόσμος του ανθρώπου δεν είναι κάτι αμετάβλητο, αλλά κάτι πού διαπλάσσεται και πού μπορεί ν' αλλάξει, — σε πολλά σημεία, τουλάχιστον, — κάτι ρευστό, σύνθετο από πολλές αντίθετες τάσεις, πού κάθε μιὰ τους ζητεί να τον κατευθύνη αποκλειστικά. Κανείς, επομένως, δεν μπορεί να θεωρήσει άσκοπη μιὰ συνειδητή έρευνα, τουλάχιστον, για την καθοδήγησι του εαυτού του.

Εν τούτοις οι περισσότεροι αφήνουν τον εαυτό τους να εξελιχθή μοιρολατρικά και, φυσικά, τὸ συνηθέστερο πού συμβαίνει είναι να υποστούν την επίδρασι του περιβάλλοντος. Πηγαίνουν κι' αυτοί μαζί με τὸ ρεύμα πού θα τύχη στον δρόμο τους, αφήνοντας στο κύμα, για να τους φέρη όπου θέλει αυτό...

Οι νέοι, όσοι δεν έγέρασαν πρόωρα από την ανεργίαστη περιπλάνησι μέσα στη ζωή, έχουν την ψυχική δύναμη για να οργανώσουν μιὰ προσπάθεια μέσα στη ζωή των.

Με τὰ δυὸ αυτά λόγια θα ήθέλαμε μόνο να τους σπρώξουμε στο να σκεφθούν. Πιστεύουμε ακλόνητα ότι μιὰ καρδιά, πού με ειλικρινή αγάπη ζητεί ελεύθερα την αλήθεια, δεν θα χαθή μέσα σε σκοτεινά παραστρατήματα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Αί εξετάσεις των σχολείων και η δημοσίευσις των αποτελεσμάτων έδωκαν και πάλι στον μαθητικό κόσμο την ευκαιρία να ζήσει ένα τρίμηνο έξω απ' τα σχολικά κτίρια και — για να πούμε έτσι — να δοθῆ περισσότερο στον εαυτό του. Η αλήθεια είναι πώς, τις περισσότερες φορές, αυτές οι σχολικές διακοπές σκοτώνουν αντί να τονώνουν τους μαθητικούς οργανισμούς και αυτό εξαρτάται βέβαια από τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούνται. Για πολλούς μαθητάς, διακοπή θα πῆ σπασίμο κάθε δεσμού με ὅ,τι θυμίζει τὸ σχολείο· συμβολιζομένης αυτής της... ιδέας είναι τὸ σπασίμο των μεδανοδοχείων, ἔθιμο πού τόσο βάρβαρα έχει τηρηθῆ τελευταία έδω στην Αθήνα, την πηγή των γραμμάτων, ὥστε να ντρέπεται κανείς όταν περνᾷ από την παλιά Μητρόπολη και βλέπει τὰ γλυπτά της ανατολικῆς πλευρᾶς γεμάτα μελάνια, μιὰ μουτζούρα δηλαδή για τὸν πολιτισμό μας. Για μερικούς, πού έχουν μείνει μεταξασταθεί, και γι' άλλους πού πρόκειται να πάνε σε ανώτερα σχολεία ή στο Πανεπιστήμιο, οι διακοπές είναι η τυραννικώτερη εποχή, στην οποία ζητούν ν' αναληρώσουν τις ελλείψεις πού έδημιούργησε στην εκπαίδευσί των η δκνηρία του καλού καιρού πού όλα τὰ θεωροῦσαν εύκολα. Για πάρα πολύ λίγους η εποχή αυτή του καλοκαιριού είναι κατάλληλη για να χρησιμοποιήσουν τη σχολική ελευθερία σε περισσότερη καλλιέργια τῶν νοικογενειακῶν δεσμών, σε μεγαλύτερη ανάπτυξη της αυτοκυριαρχίας και της δημιουργικότητός των και σε φυσικώτερη απόλαυσι της χαρᾶς πού δίνουν τὰ νειᾶτα, όταν τὰ ζῆ κανείς αγνά και καθῶς πρέπει, μέσα στην ὁμορφη φύση της χώρας μας.

Αί κατασκηνώσεις της ΧΑΝ είναι η καλύτερη ευκαιρία για τὰ παιδιά πού θέλουν να ξεκουραστούν πραγματικά και να χρησιμοποιήσουν ὅπως πρέπει τὸ διάστημα των διακοπών. Με τη βοήθεια πεπειραμένων ἀρχηγῶν, πού δεν είναι τίποτε άλλο παρὰ οι μεγαλύτεροι ἀδελφοί των κατασκηνωτῶν, ἡμπορούν εκεί τὰ παιδιά ὄχι μονάχα ἵνα χαροῦν

τις ὁμορφιές της ἑλληνικῆς ἐξοχῆς, ἀλλὰ και να πάρουν την ὠραιότερη πείρα του τι ἀξίζει μιὰ πειθαρχημένη ζωή, πού βαδίζει σύμφωνα μ' ένα πρόγραμμα και ἀποβλέπει σ' έναν ὁρισμένο σκοπό. Βλέπουν εκεί, στα εἰρηνικά μας στρατόπεδα, οι νέοι μας ὀλοζώντανο παράδειγμα ἀνθρώπων πού πέρασαν νικηφόρα και ἀποτελεσματικά απ' τις «Συμπληγάδες» της επικίνδυνης ηλικίας και πού καταστάλαξαν σε ὁρισμένες ἀρχές και πεποιθήσεις, ἀπὸ τις ὁποῖες και μόνο παίρνει ἀληθινὸ νόημα η ζωή. Και δεν ὑπάρχει τίποτε πειὸ διδακτικώτερο ἀπὸ τη γαλήνη και την ἀνακούφιση πού προξενεῖ στην ψυχή τὸ ἀντίκρουσμα των νέων πού ξέρουν τι ζητούν και γι' οὗτὸ θέλουν να ζήσουν και ν' ἀγωνισθῶν. Μιὰ μέρα στα εἰρηνικά στρατόπεδα της Χαισιτανικῆς Ἀδελφότητος των Νέων είναι μιὰ ἀληθινή ἄσας μέσα στην ἄγρια ἐρημιὰ της παραφορτωμένης απ' τη «μέριμνα» ζωῆς και ἑνας μῆνας συμμετοχῆς στο πρόγραμμά των δίνει παρὰ πολλές ευκαιρίες σ' εκείνους τους νέους πού δεν φοβούνται τὸν ἀγῶνα για την καλλιτέρευσι των, ευκαιρίες για αυτοσυγκέντρωση, για σκέψη, για παρατήρηση, για γνωριμία τέλος και δοκιμὴ μιᾶς ζωῆς πού πειὸ ἀγνής, πού πειὸ παιδικῆς και γι' αὐτὸ πού πειὸ εὐτυχισμένης απ' αὐτὴν πού συνήθως ζοῦν πολλοὶ νέοι και πολλὰ παιδιά.

Οι νέοι μας φίλοι ἄς διαβάσουν με κάποια προσοχή τὸ σημερινὸ «γράμμα» των. Θα ιδούν εκεί ὀλόκληρο τὸν εαυτό των και θ' ἀναγνωρίσουν πόση ελαφρότης χρειάζεται, για να δώση ἑνας σοβαρὸς νέος ἐμπιστοσύνη στις πρόχειρες εισηγήσεις μερικῶν δημῶντων του. Μιᾷ ἡ πείρα ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἔζησε και ζῆ την τραγωδία του ἐφήβου πού περιγράφει, μαζί μ' ὅλους τους νέους πού του ἐμπιστεύθηκαν τὸν εαυτό των. Και αὐτὸ ἀκριβῶς είναι τὸ πλεονέκτημα πού έχει η ἐργασία μας, ὅτι δεν βασίζεται μονάχα σε θεωρίες και δεν διδάσκει μονάχα για να μεταδώση ὠφέλιμες γνώσεις. Διαθέτει ἀνθρώπους πού μποροῦν ν' ἀγαπήσουν και να πονέσουν την κάθε περίπτωση του κάθε ειλικρινῶν νέου πού θέλει να φωτισθῆ για τὰ μεγάλα προβλήματα πού τὸν απασχολοῦν και ζητεί βάλαμο στις πληγές πού ἀνοίγει η μεγάλη ἀντίφασις πού παρατηρεῖται ἀνάμεσα στα ὁμορφα σχέδια και στην ἀσχημη ἐκτέλεση, πού είναι τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα για μιὰ νεανική ψυχή. Δεν

εἴμεθα ὀργάνωσις πού ἐνδιαφέρεται γιά τόν ἀριθμό τῶν μελῶν της, ἀλλά μιὰ οἰκογένεια στήν ὁποία ὁ πόνος τοῦ καθενός εἶναι πόνος ὅλων μας καί ἡ πείρα τῶν ὀλίγων χρησιμεύει γιά νά φωτίζη τοὺς πολλούς. Ἄν ὑπάρχουν καί νέοι πού λένε πὼς μᾶς ἀκολουθοῦν κι' ὅμως δέν ἔχουν τὴ συνείδηση αὐτῆ, ἀπλούστατα αὐτοὶ δέν εἶναι δικοὶ μας.

Τὸ μεγαλύτερο ζήτημα γιά τὸν νεοφερμένο ἐπαρχιώτη φοιτητὴ εἶναι τὸ κέντρο πού θὰ περνᾷ τὴν ὥρα του, ἡ συντροφιά πού θὰ βρῆ καὶ ὁ τρόπος πού θὰ ἀπασχολῆσῃ τὸν ἐλεύθερο καιρὸ του. Πολλοὶ νέοι χάνονται, γιατί ὀρίχονται στὰ τυφλά ὅπου τύχη καὶ πολυλοῦν γιά πολὺ μικρὴ εὐχαρίστηση τὸ πολυτιμώτερο κεφάλαιο πού ἔχουν στὰ χέρια των, τὸν ἐξωπανεπιστημιακὸν καιρὸ. Ἄλλους πάλι παρασύρουν σὲ ἀτελείωτες συζητήσεις καὶ μικροπολιτικὲς ἐπιδείξεις τὰ περίφημα φοιτητικὰ ζητήματα, πού, καταλλήλως χρησιμοποιοῦμενα ἀπὸ μερικοὺς, σκοτώνουν πραγματικῶς κάθε διάθεση κι' ἐξουδετερώνουν κάθε εὐκαιρία γιά πραγματικὴ μόρφωση. Ἄλλοι νομίζουν πὼς ἔκαμαν τὸ καθῆκον των μὲ τὴν ἐπιστήμη γιατί ἐπῆραν τὸ διαπιστευτήριό των, ἐπίασαν ἀπειλητικώτατο μπαστοῦνι, ἀγόρασαν τὸ πρῶτο πακέτο σιγαρέττων κι' ἀνεβοκατεβαίνουν «στὴ χάση καὶ στὴ φέξη» τὰ σκαλιὰ τοῦ κτρίου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, πού πολλές φορές ἔτσι γίνεται «φλογερὸ καμίνι», ὄχι πιά γιά νά θερμάνη καὶ νά βγάλῃ ἀνθρώπους τῆς ἐπιστήμης, παρὰ γιά νά κάψῃ κάθε ἐλπίδα τοῦ δυστυχημένου πατέρα, πού ὑποθηκεύει τὸ χωράφι του γιά νά δῆ τὸ παιδί του. . . ἐπιστήμονα. Ἡ «Νεανικὴ ψυχὴ» μὲ μεγάλη τῆς εὐχαροίστηση θὰ βοηθοῦσε κάθε νέο πού ζητᾷ νά βρῆ τὸν καλλίτερο τρόπο γιά νά περάσῃ τὶς ἐλεύθερες ὥρες του καὶ πρὸ πάντων κάθε νέο πού θὰ ζητοῦσε τὴν εὐκαιρία γιά νά ζήσῃ μιὰ φοιτητικὴ ζωὴ ἀντάξια στήν ἀποστολὴ τῆς καὶ νά γυρίσῃ στὸ χωριὸ του μορφωμένος πραγματικά. Τὸ κέντρον τῆς «Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων» εἶναι στὴ διάθεση τῶν καλῶν κι' εὐγενικῶν αὐτῶν παιδιῶν.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποφασιστικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ νέου πού ζῆ στὴν ἐπαρχία εἶναι ἡ στιγμὴ πού ἀντικρούζει τὴ ζωὴ τῆς πρωτευούσης μὲ τὸν ἐκκωφαντικὸ τῆς θόρυβο μὰ καὶ μὲ τὶς χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις πού δίνει καὶ τὰ χίλια δυὸ ὄνειρα πού προκαλεῖ στὸν ἄπειρο νέο, πού βλέπει ἐδῶ ἓνα καινούργιο ὄρυθμὸ ζωῆς

καὶ περιμένει νά γνωρίσῃ καὶ νά δοκιμάσῃ τόσα καὶ τόσα ἀγνωστα ἀκόμα γι' αὐτὸν πράγματα, πού ἡ νεανικὴ του φαντασία κατῳρθώσε νά τοῦ τὰ ἐξιδανικεύσῃ.

Πόσοι νέοι θαμπώθηκαν ἀπὸ τὴν πρωτευουσιάνικη λάμψη καὶ τάχασαν κυριολεκτικῶς, καὶ πόσες οἰκογένειες ἐθρήνησαν τὰ παιδιά τους, πού τᾶστειλαν στὴν Ἀθήνα «γιά νά γίνουν ἄνθρωποι», ὅπως λένε, καὶ τοὺς γύρισαν ἐρείπια ἀληθινὰ, πού, πολλές φορές, παρασύρουν στὸ γκρέμισμά των καὶ τὸ σπῆτι των ὀλόκληρο! Πόσοι νέοι τὴν ἔλαθαν σὰν τὴν ἀμέριμνη πεταλούδιτσα πού, θαμπωμένη ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ ζαλισμένη ἀπὸ τὴ θερμότητά της, τοιγυρίζει γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά ὡς πού νά πέσῃ μὲ καμμένα κ' ἀδύνατα φτερά της!

Καὶ δέν τὴν παθαίνουν αὐτῇ τὴ συμφορὰ μονάχα οἱ νέοι πού ἔρχονται «γιά νά δουλέψουν» μὰ κι' ἐκεῖνοι—καὶ κάποτε περισσότερο αὐτοὶ—πού ἔρχονται γιά νά σπουδάσουν. Καὶ χρειάζεται προσοχὴ!

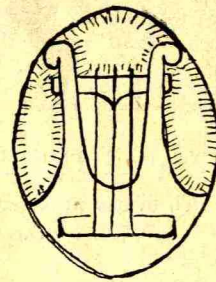
Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους καὶ τόσους ἀγῶνας τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γ. Σωτηρίου, ἐτελείωσε καὶ ἡ περίφημη ὑπόθεσις τοῦ «Βυζαντινοῦ Μουείου», πού γιά χρόνια εἶχε στεγασθῆ στὰ ὑπόγεια τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τὸν περασμένο μῆνα ἔγιναν τὰ ἐγκαίνιά του. Ὅ,τι κι' ἂν λένε γι' αὐτὸ μερικοὶ πάρα πολὺ προχωρημένοι, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ νέο αὐτὸ Μουσεῖο ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ πραγματικὴ ἀνάγκη τῆς γενεᾶς μας καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν μορφωτικώτερο σκοπὸ, γιατί ὄχι μονάχα διαφωτίζει τὴν πολὺ πρόσφατη ἱστορία τῆς ἐθνικῆς μας τέχνης, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖ πραγματικὰ γιά τὴν ἐξύψωση τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, μὲ τὸ φῶς πού χύνει ἀπάνω στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ἀντιμετωπίσει τὸ ζήτημα τῆς προσαρμογῆς τῆς χριστιανικῆς λατρείας ἐπάνω στὶς ψυχικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς τῶν ἀνάγκες. Μία ἐπίσκεψις στὸ βυζαντινὸ μουσεῖο δίνει τὴν εὐκαιρία νά νοιώσῃ κανεὶς τὸν ἀναδημιουργικὸ ρόλο πού ἔχει παίξει στὴν ἐξέλιξη τῆς ἐθνικῆς μας τέχνης ὁ χριστιανισμὸς, καὶ ἀφίνει βαθύτατα θρησκευτικὲς ἐντυπώσεις, (στὸ πείσμα μερικῶν νεαρῶν πού τὰ ξέρουν ὅλα καὶ πού τίποτε δέν τοὺς ἀοἶσει, ὅταν δέν ἐξυπηρετῆ τὴ...στομαχικὴ των ἰδεολογία) καὶ δίνει καὶ κάποιον φῶς γιά τὴν πνευματικώτερη ἀξία πού ἔχει ἡ ζωὴ...

Ἡ «Νεανικὴ «Ψυχὴ», μὲ τὶς ὀλοσέλιδες ἐκόνες πού δημοσιεύει στὴν ἀρχὴ κάθε τῆς

φύλλου, δέν ἔχει μόνο σκοπὸ νά δῖνη πάντα στοὺς ἀναγνώστες τῆς μιᾶς ἰδέας γιά τὴ σύγχρονη κίνηση στὶς εἰκαστικὲς τέχνες, ἀλλὰ καὶ δείγματα τῶν μορφῶν τῆς τέχνης πού ἐδημιούργησε ἡ φυλὴ μας στὸ μακρὸ τῆς δρόμο. Ἀπὸ τὸ σημερινὸ φύλλο θὰ δώσουμε μιὰ σειρά ἀπὸ ἐκλεκτὰ δείγματα τῆς τέχνης πού διεμόρφωσαν οἱ πατέρες μας, παίρνοντας στοιχεῖα ἀπὸ τὴν αἰωνόβιο ἀνάτολή καὶ συνδυάζοντάς τα μὲ τὸ ἀθάνατο πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ βυζαντινὴ τέχνη—γι' αὐτὴν πρόκειται ἐδῶ—εἶτε ὡς μνημειώδης τέχνη, εἶτε ὡς τέχνη προωρισμένη νά ἱκανοποιήσῃ τὶς αἰσθητικὲς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ τοῦ μεσαιωνικοῦ μας βίου, ἐπάνω στὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ μάλιστα τὴν θρησκευτικὴ, μᾶς προσφέρει ἀληθινὲς συγκινήσεις. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ὀβυζαντινοῦ τὸ ἀφιερώνει στὴ θρησκεία· κι' ἂν δέν ζῆ πάντα μέσα του ἡ θρησκεία, ζῆ τοῦλάχιστον αὐτὸς γιὰ ἐκεῖνη. Γι' αὐτὸ ὁ κυριώτερος χαρακτήρας στὴ βυζαντινὴ τέχνη εἶναι ὁ θρησκευτικὸς· καὶ, ὅπως σὲ κάθε μεγάλο δημιουργία τοῦ πνεύματος ἡ θρησκεία ἀναγνωρίζεται ὡς βαθύτερη πηγὴ, ἔτσι καὶ οἱ ἀξίες πού κρύβει μέσα της ἡ βυζαντινὴ τέχνη εἶναι ἀναμφισβήτητες.

Ἡ εἰκόνα μας, κομμάτι τοιχογραφίας ἀπὸ μιὰ σειρά ὀλοσώμων παραστάσεων ἁγίων καὶ ἀσκητῶν τὸν Πρωτῶτο τοῦ Ἁγίου Ὁρους, παριστάνει τὸν ἅγιον Κοσμᾶ καὶ εἶναι δείγμα τῆς τέχνης πού ἀναπτύχθηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ γενικώτερα στὶς ἐλληνικὲς χῶρες, τὸν 14ον αἰῶνα καὶ πού ἀποδίδεται στὸν περίφημο ζωγράφου Πανσέληνο, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ὑπέροχο ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀναγέννησης στὴ βυζαντινὴ τέχνη, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Παλαιολόγων. Τὸ ἄρτιο σχέδιο, ἡ ἐλεύθερη ἐκτέλεση, ἡ σοβαρὴ ἔκφραση καὶ ἡ εὐγενικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια καταγομένου πονετικοῦ ἁγίου, ὅπως ζωγραφίζεται ἐδῶ, εἶναι ἱκανὰ νά δώσουν μιὰ μικρὴ ἰδέα τῆς ὑψηλῆς τέχνης πού ἀντιπροσωπεύει.

ΔΙΑΛΕΧΤΟΙ

ΣΤΙΧΟΙ

MATHEW ARNOLD

ΑΥΤΕΞΑΡΤΗΣΙΣ

Μὲ τὴν ψυχὴ περίλυπη καὶ κατακουρασμένη ἀπ' τὸ μεγάλο πρόβλημα « τί εἶμι ; τί θὰ γίνω ; » στὴν πλώρη ἐδῶ τοῦ καρδιοῦ ὡς τὸ πρῶτ' θὰ μείνω, νά βλέπω ἔμπρὸς τὴ θάλασσα ἀστεροφωτισμένη.

Ἔρχομαι μακριὰ ἀπὸ τὰ νερὰ στ' ἀστέρι, τὰ κυττάζω καὶ μ' ἔβαν πόθο φλογερὸ παθητικὰ φωνάζω : « Σεῖς, πού χαρούμενο παιδί γλυκὰ μὲ ναγουρίσκατε, σεῖς τὴ θλιμμένη νιότη μου τώρα παρηγορήσατε ! »

« Σεῖς, ὄρναξ καὶ θάλασσα, μαγέψετε μου πάλι τὴν πονεμένη μου καρδιά, πού γέρνει λυπημένη, καὶ κάντε μου τὴν ψυχὴ, τὴν μισοπεθαμένη, νά τὴν ἀσθάνωμαι τρανὴ καὶ σὰν ἐσᾶς μεγάλη ! »

Ἀπὸ τ' ἀνήσυχα νερὰ κι' ἀπὸ τ' ἀστέρια τ' ὄρναξ ἔβα ἀεράκι μίλησε στὸν κουρασμένο μου τὸν νοῦ : « Ἄν θέλῃς νᾶσαι σὰν αὐτὰ, πούνε μεγάλα, δυνατὰ, ἂν θές νά ζήσῃς δυνατῶς, πρέπει νά ζήσῃς σὰν αὐτὰ. »

Δέν τὰ τρομάζει ἡ σιωπὴ, οὔτε τὰ ἐσλογιάζουν ὄσα, περῶντας, βλέπουνε τὸν δρόμο τους τραβοῦνε, τί κάνουν ἄλλα πλάσματα τοῦ Πλάστου δέν κυττάζουν [τάζουν

δέν θέλουν τὴν συμπόνια τους, δοῦθεια δέν ζητοῦνε. »

« Τᾶστερα, σὸ ἔργο τους πιστὰ, χαρούμενα φεγγό- [βολοῦν,

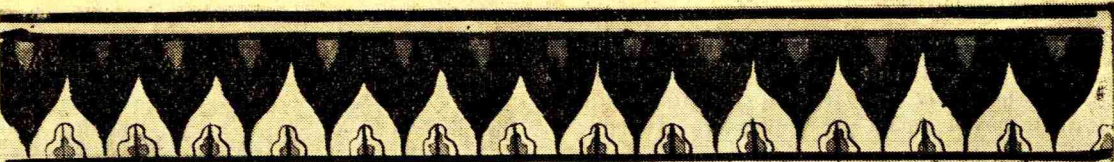
τὰ φεγγαρόλουσα νερὰ τῆς θάλασσας γοργοκυλοῦν' μὲ τὴ δική τους δύναμη νά ζήσουνε παλεύουν, καὶ γιά τῶν ἄλλων τὴν ζωὴ καθόλου δέν ζηλεύουν. »

Γυρίζουν μεσ' τὸν κύκλο τους καὶ ἀδιαφοροῦνε τί μεσ' στὴν πλάσι κάνουνε οἱ κόσμοι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔμπρὸς τους πάντα βλέπουνε καὶ πάντα προχω- [ροῦνε.

γι' αὐτὸ εἶνε ὁ ὄρναξ ὁ θαλῆς κι' ἡ θάλασσα μεγάλη. »

Ἀερογέννητη φωνή ! Ἀπ' τὴ στιγμὴν ἐκείνη μὲσ' στὴν ψυχὴ μου μιὰ φωνὴ μιὰ συμβουλὴ μοῦ δίνει : Νᾶσαι ὁ,τι εἶσαι, φρόντισε, καὶ μὴ ποτὲ ἐσχάσῃς πῶς, σὰν θὰ βρῆς τὸ εἶναι σου, τῆς λύπης σου θὰ [χάσῃς. »

ΑΗΜ. ΣΤΑΗΣ

«Τὸ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω».

Ἀγαπητοί μου,

Σὰς ἔγραφα, ἴστω ἄλλο μου γράμμα, ἀπ' ἀφορμὴ τὴν παγκόσμια εἰρήνη, πῶς «ἐταν θὰ γίνετε εἰρηγικοί, τότε θὰ γίνετε καὶ εἰρηγοποιοί» καὶ σὰς παρακαλοῦσα νὰ φροντίσετε ὡστε κάποτε, τὸ ταχύτερο, νὰ μιλήσῃ μέσα στὴν καρδιά σας Ἐκεῖνος ποὺ με ἔδωκε τὸ κῆρος καὶ με ἔδωκε τὴν ἀποτελεσματικότητα ἴστω νὰ δώσῃ σ' ἔδωκε τὴν ἀληθινὴν εἰρήνη, ποὺ δὲν μοιάζει διόλου με τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου, τὴ συμβατικὴ. Θέλω νὰ πιστεύω πῶς ἀπευθύνομαι σὲ νέους με ἀδιάφθορη νεανικὴ ψυχὴ, ποὺ μέσα στὴν καρδιά των βράζει ὁ πόθος γιὰ ἓνα καλλίτερο μέλλον. Μὰ καὶ στὴν περίπτωσιν ἐκείνη τῶν δυστυχησμένων πλασμάτων ποὺ τόσο ἄνωρς ἔχουν ἀφήσει τὸν ἑαυτὸ των στὸν κατήφορο— ποὺ εἶναι, ἀλλοίμονο!, τόσο εὐκολοὶ καὶ φαίνονται τόσο γλυκοὶ στὴν ἀπειρὴ νεανικὴ φαντασία—εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ ψυχὴ, ποὺ νὰ μὴ νοιώθῃ τὸν πόνο ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῆς αὐτῆς. Ἄν ὑπάρχῃ πόνος μεγάλος ἴστων κόσμος, δὲν εἶναι κανένας ἄλλος πῶς μεγάλος ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ νοιώθει ἡ ψυχὴ, ἔταν θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ καλὸ καὶ δὲν ἴστω, ἢ ἔταν νοιώθῃ πῶς εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ κακοῦ καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ λυτρωθῇ. Ἐχω συναντήσῃ ἴστω ζωῆ μου τραγωδίαι, μὰ δὲν εὐρῆκα τραγωδία τραγικώτερη ἀπ' αὐτὴ ποὺ παίζεται μέσα στὴς ψυχὰς τῶν νέων μας, ποὺ ἔδωκε γενικὰ ἀγαποῦν κατὶ καλλίτερο καὶ κατὶ ποῖο εὐγενικό, καὶ ἔδωκε ζητοῦν νὰ λυτρωθοῦν καὶ νὰ πετάξουν σὲ μιὰ ἀνώτερη ἀτμόσφαιρα... Ἐχω παρακολουθήσῃ τὴν ἀγωνία μερικῶν ποὺ παρακαλοῦσαν τὸν ἀετὸ τῆς σκέψεως νὰ τοὺς σηκώσῃ λίγο ψηλότερα, καὶ τοὺς εἶδα νὰ πέφτουν καὶ νὰ θρυμματίζωνται ὡς τὴν χελώνα τοῦ παραμυθιοῦ. Ἐχω κλάψῃ ἀπάνω σὲ ψυχὰς ποὺ ὡς τὸν Ἰκαρο δὲν θέλῃσαν κανένα ὀδηγὸ, ἐμπιστεύθηκαν ἔδωκε διόλου ἴστω ἀδύνατον, ψεύτικα, φτερά των, καὶ γι' αὐτὸ πνίγησαν ἴστω θάλασσα τῆς ζωῆς. Ἐχω συμπονέσῃ μὰζι με ἀνθρώπους ποὺ ἀνεβάξουν διαρκῶς τὴν πέτρα τοῦ Σισύφου καὶ ποὺ τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ πιθοῦν ἀπὸ τὸ ἀθάνατον

νερὸ τῆς ἀλήθειας ποὺ βασιλεύει γύρω των, ἐν ᾧ τοὺς καίει ἢ δίψα καὶ τοὺς φλογίζει. Κι' ἔχω πονέσει γι' αὐτὸ πολὺ.
Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ζωντανώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἔχει περιγράψῃ τὴν τραγωδία αὐτῆς: «Οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ... τὸ γὰρ θέλειν παράκειται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὐρίσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω... συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, βλέπω δὲ ἕτερον νόμον τοῖς μέλεσί μου, ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου καὶ ἀιχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου. Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»
Πόση δυστυχία! Δὲν κάνω τὸ καλὸ ποὺ θέλω ἀλλὰ τὸ κακὸ ποὺ τὸ μισῶ, γιὰ τὴν ἴστω μὲν νάχω τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν βρίσκω ὅμως τὸν τρόπο νὰ τὴν πραγματοποιήσω. Δὲν κάνω τὸ καλὸ ποὺ μ' ἀρέσει· κάνω τὸ κακὸ ποὺ δὲν τὸ θέλω! Ποθῶ ἀπ' τὰ κατὰθάθα τῆς ψυχῆς μου νὰ κάμω τὸ καλὸ, ἀλλὰ... βλέπω μέσα ἴστω ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου ἕναν ἄλλο νόμο, ποὺ εἶναι πάντα ἀντίθετος στὸ ἀληθινό μου συμφέρον καὶ με παραδίδει αἰχμάλωτον στὴν ἁμαρτία! Ἀλήθεια, ποῖος θὰ με λυτρώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν συμφορὰ;
Δὲν ἀκούσθηκε ποτὲ σπαρακτικώτερον κλάμμα ἀπ' αὐτὸ, ποῖο ὀδυνηρὴ κραυγὴ, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ βαθύτερον πόνο. Εἶναι τὸ κλάμμα τῆς κάθε ψυχῆς, ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ ἀκαθοδήγητη τὸ δρόμο τῆς γιὰ τὴν ζωὴ, ποὺ θέλει νὰ πετάξῃ μετὰ ἴδια τῆς τὰ ἀσθενικὰ φτερά, ἢ ποὺ ἐμπιστεύεται στὴς τυχαῖαι γνωριμῖαι τῆς στιγμῆς, ποὺ πρόθυμα προσφέρονται νὰ τὴν καθοδηγήσουν, γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ «εἰ τυφλὸς τυφλὸν ὀδηγεῖ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται». Πόσοι ἀρὰ γε κι' ἀπὸ σὰς, ἀγαπητοί μου φίλοι, δὲν ἔχουν πείραν αὐτοῦ τοῦ πόνου, καὶ πόσες φορὲς δὲν ἔχετε κλάψῃ μυστικὰ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψιν ἢ γιὰ τὴν προδοσίαν ποὺ ἐνοιώ-
*(Πρὸς Ῥωμαίους, κεφ. 7ον στίχ. 15-24).

σατε! Πόσες φορὲς δὲν ἔχει σταλάξει μαῦρον αἷμα ἀπ' τὸ βάθος τῆς καρδιάς σας, γιὰ τὴν μιὰ καλὴ ἀπόφασιν ποὺ ἐπήρατε καὶ ποὺ ἀπάνω σ' αὐτὴν εἶχατε στηρίξει χίλιαι ἐλπίδες χρυσῆς γιὰ νὰ καλλιτερέψετε τὸν ἑαυτὸ σας, τὴν εἶδατε παραμορφωμένη ἀπ' τὸν βοῦρκο τῆς κακίας ποὺ ἄθελά σας ἐτόλμησε νὰ σὰς λερῶσῃ!
Ἄν καμμιά φορὰ, μέσα στὴν καταστρεπτικὴ μανία ποὺ πιάνει τοὺς νέους ποὺ ἀκουμποῦν μονάχα τὰ χεῖλη των ἀπάνω στὴν ἀκρὴ τοῦ ποτηριοῦ τῆς ἐπιστήμης, σὰς ἔτυχε νὰ περιφρονήσετε τὴν ἱστορίαν τοῦ «Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος» (Γένεσις κεφ. 3ον), ποὺ πολὺ μικροὶ ἔχετε ἀκούσει, ὅμως ἔχετε καθημερινὴν πείραν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς τῆς ἐνοχῆς. Ὅσο κι' ἄν—μέσα στὴν ἀλαζονείαν ποὺ πολλὰς φορὲς φέρνει στὰ νειάτα ἢ αὐτοπεποιθήσεις γιὰ τὴν γνῶσιν καὶ γιὰ τὴν σωματικὴν ἀντοχή—δὲν ἀρέσει σὲ μερικὸς νέους νὰ δέχωνται περιορισμοὺς καὶ, στοὺς περισσοτέρους ἀπὸ σὰς, εἶναι τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα νὰ ὑποταχθῆτε, ὅμως ἔχετε καθημερινὴν πείραν τῆς ἀδυναμίας σας, τῆς ἴδιας ἀδυναμίας, δηλαδὴ, ποὺ ἔδωκε οἱ ἀνθρώποι ἔχομε ἴστω ἴστω στὸν «νόμον τῆς ἁμαρτίας». Ὁ πόθος ποὺ ἔχομε γιὰ τὸ καλὸ, εἶναι ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ καλοῦ ἑαυτοῦ μας, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Παραδείσου. Μὰ ἐκεῖνος ἐξέπεσε, καὶ ἡ τυραννία τοῦ κακοῦ ποὺ μας βασανίζει, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπεσμοῦ του, εἶναι ἡ κατάρρα, ποὺ ἔχομε κληρονομήσει, ἀπὸ τότε ποὺ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδάμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτοὺς». Καθένας ἀπὸ ἡμᾶς νοιώθει κάθε ἴστω μέρα πόσῃ ἀλήθεια ὑπάρχει μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιφρονημένο ῥητό, ποὺ παραφράζοντάς το ὁ Ἄπ. Παῦλος ἔγραφε «ἐγὼ δὲ σαρκικός εἶμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν». Κανείς δὲν ἴστω νὰ ἐκδιᾶσῃ τὴν θέλησιν σας, γιὰ νὰ δεχθῆτε ὅτι δὲν σὰς φαίνεται σύμφωνον μετὰ τὴν γενικώτερη ἴδεαν ποὺ ἔχετε γιὰ τὸν κόσμον καὶ γιὰ τὴν ζωὴν. Ἐνας μονάχα δὲν σέβεται αὐτὴν σας τὴν ἐλευθερίαν, ὁ «νόμος τῆς ἁμαρτίας», ποὺ κατοικεῖ μέσα σὲ κάθε ἀπόγονον τοῦ Ἀδάμ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδιᾶσῃ καὶ νὰ τὸν «αἰχμαλωτίξῃ», γιὰ νὰ θυμίσῃ σ' ἔδωκε μας πόσον εἴμεθα ἀδύνατοι καὶ μικροί... «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»

αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου, «ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσε με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» (Πρὸς Ῥωμαίους, κεφ. 8ον, στίχ. 1).
Σκεφθῆτε λίγο περισσότερον τὰ λόγια αὐτὰ, μακρὰ ἀπὸ κάθε προκατάληψιν, καὶ ἴστω πῶς ὅσες φορὲς δὲν ἴστω νὰ νικήσετε τὸ κακὸ καὶ νὰ πραγματοποιήσετε τίς καλὰς σας ἀποφάσεις, αὐτὸ τὸ χροστώτερον μονάχα στὸ γεγονός πῶς ἔχετε ξεχάσει τὸν Χριστὸν, ποὺ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἴστω στὸν κόσμον, γιὰ νὰ νικήσῃ στὸν ἑαυτὸν Του τὴν ἁμαρτίαν καὶ, ὅπως λέγει ὁ Ἐδωκε-γελοῦστῆς Ἰωάννης (κεφ. 1ον στίχ. 12), νὰ δώσῃ, σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν, τὴν «ἐξουσίαν» νὰ γίνων «τέκνα Θεοῦ».

Ε. Γ. Μυιληναῖος, Πρεσβύτερος

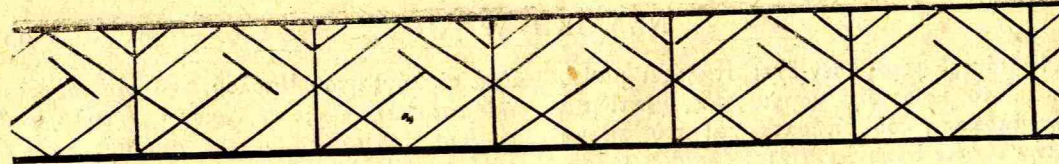
Γ. ΔΟΥΡΑ

ΤΩΝ ΠΡΩΙΜΩΝ ΑΜΥΓΔΑΛΙΩΝ...

Τῶν πρῶιμων ἀμυγδαλιῶν ἀνθίσανε τὰ κλώνια, ἀπὸ μακρὰ ὡς ἔνοιωσαν τὸν ἅγιον ἐρχομὸν σου· μὲς στὴ φωνὴ ἀναφθέρισαν τὰ κοιμισμέν' ἀηδονία καὶ τὴ φωνὴ δοκίμασαν γιὰ τὸν χαιρετισμὸν σου.
Στ' ἀπάτητα, στὰ τριόστρατα, τὰ κρούσταλλα τὰ χιόνια ἀσημολάμψαν ἀφθάρτα, σὰ μάντεψαν τὸ φῶς σου, κι' ὅσοι τ' ἀπάτητα πατοῦν, οἱ λυτρωμένοι αἰώνια, τρανὴ σημαία σήκωσαν, τὸν Εὐαγγελισμόν σου!
Μὰ τί, μιὰ πλάσῃ ἂν ῥόδιση, ἀντίπερα καὶ πέρα, ἔδωκε πνίγουν ἀμετρα τὴν πολιτεία σκοτάδια, τῆς καταχνιάς βαρύτατα, θανατερὰ μαγνάδια.
Ἄστραψε, φέξε, διῶξε τα! Τυφλὲς ὡς ἀναβλέψουν καρδιῆς, ποὺ δὲν σὲ πρόσμεναν, θὲ νὰ σὲ ποῦν πατέρα κι' οἱ ἀητοὶ σου, ἄχ! πῶς λαχτάρησαν μετὰ Σε νὰ βασιλέψουν.

ΕΜΠΟΡΟΣ, ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ...

Ἐμποροσ, τὰ πολλὰ τὰ ὑπάρχοντά μου τὰ πούλησα γι' ἄγνὸν μαργαριτάρι, ποῦχε τρανὴ στὰ μάτια μου τὴ χάριν, γητεία νὰ δέσῃ τὰ συλλογικά μου.
Τὸ φόρεσα στολίδι στὴν καρδιά μου καὶ τῶν ἐχθρῶν μ' ἐχλεύασε τὸ σμάρι κι' ἄλλοι, ποὺ φίλο μ' εἶχαν καὶ καμάρι, μοῦ θυμωσαν γιὰ τὴν ἀποκοτιά μου.
Καὶ μοῦπανε: «σ' αὐτὸν ποὺ τῶχεις πάρει, τὸ ψεύτικο πετράδι νὰ γυρίσης, τὰ πλούτη σου ξανά νὰ τ' ἀποχτήσης.»
Μὰ ἐγὼ γελῶ, κι' ὅλο ζητῶ τὴν ὥραν σὲ μακρυνὴν νὰ ταξειδέψω χώρα, ποὺ θὰ τιμοῦν τ' ἄγνὸν μαργαριτάρι.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΜΙΑΚΑ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΥ)

I

«Τὸ γέλιο εἶναι ἡ λυδία λίθος, μετὴν ὁποῖαν δοκιμάζομεν ὁλόκληρον τὸν ἄνθρωπον.»

ΚΑΡΛΑΪΛ

Τίποτε δὲν δείχνει καλλύτερα τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ἢ αἰτία διὰ τὴν ὁποῖαν γελᾷ.»

ΓΚΑΙΤΕ.

Τὸ γέλιο εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου μόνον. Τὰ ζῶα εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν μετὸν ἄνθρωπον πολλὰ ὅμοια χαρακτηριστικά, εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν ὅμοιαν φυσικὴν κατασκευὴν καὶ ὁμοίας ὀρέξεις, εἰμπορεῖ νὰ δείχνουν ἐξυπνάδα, πού νὰ πλησιάζῃ πολὺ τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, καὶ νὰ ἐκδηλώνουν μετὰς πράξεις τῶν ὀρισμένων ψυχικῶν ἰκανότητος αἱ ὁποῖαι ἀναποκρίνονται πρὸς τὰ ἰδικὰ μας συναίσθηματά πόνου, εὐχαριστήσεως, χαρᾶς, λύπης, εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, καὶ μόνον ὁ ἄνθρωπος, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ γελᾷ.

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ καταδικάζῃ ἕνα καλὸ καὶ ἐγκάρδιον γέλιο, πού φωτίζει καὶ θερμαίνει, ὅπως ὁ ἥλιος, τὸ σπῖτι καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅποιος δὲν εὐχαριστεῖται μετὰ τὸ γέλιο, εἶναι ἄνθρωπος παράξενος καὶ ἀδυνατοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐνα ζωηρό, εὐθυμὸν, φυσικὸ γέλιο εἶναι ἕνα δυνατό τονωτικὸν τῆς ζωῆς καὶ τὴν καθαρίζει ἀπὸ κάθε κοινωνικῆς καχεξίας. Ἐνα καλὸ γέλιο εἶναι συγχρόνως θεραπευτικὸν καὶ προφυλακτικὸν μέσον, διότι διατηρεῖ τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν.

Τὸ γέλιο εἶναι ἡ ἐκφρασις τοῦ χαρακτήρος τοῦ ἀνθρώπου. Συνήθως κρίνομεν τοὺς ἄλλους ἀπὸ μερικὰ μικροπράγματα. Μερικοὶ λέγουν ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ἀμέσως εἰμποροῦν νὰ καταλάβουν τὸν χαρακτήρα. Κάθε πράξις μας, εἴτε λόγος, μας δείχνει ὀρισμένον σημεῖον τοῦ χαρακτήρος μας. Βλέπετε ἕνα ξένον διὰ πρώτην φοράν εἰμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε πολὺ ὀλίγα διὰ τὴν διάθεσίν του ἢ τὸν πραγματικὸν του χαρακτήρα. Παρατηρεῖτε τὰ μάτια του, τὰ χαρα-

κτηριστικά του, τὸ βᾶδισμα, τὰς χειρονομίας του, μετὰ αὐτὸ ὅμως πολὺ ὀλίγον τὸν γνωρίζετε. Ἀκούετε τὴν φωνήν του καὶ προσέχετε τὰ λόγια του· τότε νομίζετε, ὅτι τὸν γνωρίζετε καλλίτερα. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἀκούσετε νὰ γελᾷ, αἰσθάνεσθε ὅτι ἀκούσατε τὴν ἀκουσίαν ἐκφρασίν τῆς ψυχῆς του. «Τὸ γέλιο εἶνε», ὅπως λέγει ὁ Καρλαίλ, «ἡ λυδία λίθος, τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.» Εἶναι φανερόν ὅτι ἀπὸ τὸν τρόπον πού γελᾶτε θὰ κρίνουν οἱ ἄλλοι διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν εὐγένειάν σας. Ἀπὸ τὸ γλυκὺ μειδίαμα συμπαθείας, μέχρι τοῦ καυχασμοῦ πού ἐκφράζει ἀμάθειαν, ἢ τὴν θορυβώδη διάχυσιν πού ἐκφράζει ἀκράτητον καὶ ζωώδη εὐχαρίστησιν, κάθε γέλιο εἶναι ἡ ἀκουσία ἐκφρασις τοῦ κρυπτομένου ἀνθρώπου. Ὁ τρόπος πού γελᾶτε φανερώνει τὸ ἐσωτερικόν σας. Ἐὰν τὸ γέλιο σας ἔχει δόσιν σκώματος, πονηρίας, ἐκδικήσεως ἢ σατύρας, ὑποκριθῆτε ὅσον θέλετε, ἀλλάξατε ὅσον θέλετε, τὸ γέλιο σας, ὡς κέντρον τοῦ ἑαυτοῦ σας, εἶναι πάντοτε ἐκεῖ καὶ τὸ δηλητήριον δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ γέλιο εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ εἰκὼν τοῦ χαρακτήρος. Ὁ Γκαίτε εἶπε μίαν μεγάλην ἀλήθειαν: «Τίποτε δὲν δείχνει καλλύτερα τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ἢ αἰτία διὰ τὴν ὁποῖαν γελᾷ». Εἶνε σπουδαῖον τὸ πῶς γελᾶτε, ἀλλὰ τὸ διατί γελᾶτε ἔχει πολὺ μεγαλητέραν σημασίαν, ἐπειδὴ δείχνει τί ἀκριβῶς εἶσθε. Ἐχετε ποτὲ αἰσθανθῆναι ἔντροπὴν, εὐροσκόμοι μαζὺ μετὰ ἄλλους, διότι ἀνεκαλύψατε αἰφνιδίως ὅτι γελᾶτε ὑπερβολικά, διὰ κατὰ τὸ ποῖον εἶτε ἐλέγχθη εἴτε ἔγινε, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τῆς συναναστροφῆς ἔμειναν σοβαροὶ καὶ ἀπαθεῖς; Ἡ διαφορὰ εἶναι ὑποκειμενικῆ· ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὴν διάπλασιν καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἀτόμων. Κάθε γέλιο εἶνε καὶ κρίσις διὰ τὸν χαρακτήρα

τοῦ γελῶντος. Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἐνῶ γελοῦν, μᾶς λέγουν, χωρὶς νὰ θέλουν, τὴν μυστικὴν τῶν γνώμην περὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. Οἱ νέοι πολὺ συχνὰ φαντάζονται ὅτι ἐννοοῦν καθαρὰ τοὺς σκοπούς, ἀκόμη καὶ τὰ μυστικά τῶν ἄλλων καὶ ὅτι τὰ ἰδικὰ των εἶνε ἐντελῶς κρυμμένα. Ἐρχοῦν ὅμως ὅτι, ὅσας φορὰς γελοῦν, φανερώνουν εἰς τοὺς παρατηρητικούς, μετὰ κάποιο σημεῖον, τὰς ἀποκρυφτέρας σκέψεις των, ἔρχοῦν ὅτι κάθε μειδίαμα εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς ψυχῆς των καὶ ὅτι κάθε γέλιο εἶνε μία κρίσις διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Ἐὰν οἱ νέοι πού ἐπιθυμοῦν τὴν καλὴν δι' αὐτοὺς ἰδέαν τῶν ἄλλων, ἠνθῶν ἐντελῶς τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, θὰ ἦσαν προσεκτικώτεροι εἰς τὸ γέλιο τους, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὰς δημοσίας συγκεντρώσεις.

«Τὸ δυνατό γέλιο», λέγει ὁ Chesterfield εἶνε ἡ εὐθυμία τοῦ ὄχλου, πού εὐχαριστεῖται μόνον εἰς ἀνόητα πράγματα, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν κακῶν τρόπων καὶ πολλάκις τῆς τρέλλας. Συχνὰ συμβαίνει ὥστε ὅσον πλέον ἀνόητη εἶνε ἡ αἰτία, τόσο δυνατότερον καὶ διαρκέστερον νὰ εἶνε τὸ γέλιο. Ἐχετε ποτὲ ἀκούσει τὸ δυνατό, ἐπιπόλαιον καὶ ἀκαιρὸν γέλιο, τὸ ὁποῖον φαίνεται χωρὶς αἰτία καὶ χωρὶς νὰ ἔχη τὴν θέσιν του;

Ἐχετε ἀκούσει ἐκεῖνο τὸ δυνατό γέλιο πού χαρακτηρίζει ὁ Goldsmite ὡς ἐκδηλωτικὸν τῆς ἀπουσίας τοῦ πνεύματος; Τέτοιον γέλιο συνήθως φανερώνει ἢ τὴν ἀπερισκεψίαν κενῆς κεφαλῆς, ἢ τὴν ἐμφυτον ἀδυναμίαν πού προκαλεῖ τὸν οἶκτον μας. Τέτοιον γέλιο εἶνε ἀβλαβὲς καὶ συγχρόνως ἄξιον οἴκτου. Ὅμοιον μετὰ αὐτὸ εἶνε τὸ ὑστερικὸν καὶ χωρὶς σημασίαν γέλιο ἐκείνων πού γελοῦν μόνον διότι οἱ ἄλλοι γελοῦν, ἢ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουν τί ἄλλο νὰ κάμουν. Εἰμπορεῖ κατὰ βάθος νὰ εἶνε λυπημένοι καὶ νὰ γελοῦν μόνον διὰ νὰ μὴ κλάψουν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν τὸ γέλιο ἢ εἶνε χωρὶς αἰτίαν, ἢ εἶνε ἀφύσικη ἐκφρασις νευρικοῦ καὶ ταραγμένου ὀργανισμοῦ. Ἐχομεν πάλιν τὸν γνωστὸν τύπον γέλιου μετὰ τὸ ὄνομα «καυχασμός». Ἡ καυχᾶσσα μαθήτρια, ἢ ὁ καυχᾶζων μαθητῆς, εἶνε ἀπλῶς τὸ ὑποκείμενον ὀργανικῆς νευρικῆς διαταραξέως καὶ παράδειγμα ἐλλείψεως ἐγκρατείας. Εἶναι εἶδος γέλιου, πού ὑποκινεῖται ὄχι ἀπὸ αἰσθημα εὐθυμίας, ἀλλὰ ἀπὸ αἰτίας πού ἐνυπάρχουν εἰς τὸν ὀργανισμόν, καὶ διὰ τοῦτο, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, δὲν πρέπει ὁ γελῶν νὰ θεωρηθῆται ἀσυνεπῶς ὑπεύθυνος.

(Συνεχίζεται)

ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Συνεχίζομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν δημοσίευσιν πληροφοριῶν, σχετικῶν μετὰ διάφορα κληροδοτήματα, προωρισμένα διὰ σπουδὴν νέων χρηστῶν καὶ ἐπιμελῶν.

Οὕτω ὑπάρχουν Κληροδοτήματα :

Δ. Ν. Στίγη.—Κληρονόμος ἡ Ριζάρειος Σχολή. Ὑποτροφίαι διὰ νέους καταγομένους ἐκ γονέων γνησίων Ἀθηναίων, πρὸς σπουδὴν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἐλένης Μοτσελίγου.—Διὰ δωρεάν σπουδὴν παιδιῶν ἐκ Κερκύρας καταγομένων ἢ μονίμως ἐκεῖ ἐγκατεστημένων, καλῆς διαγωγῆς, ὑγιῶν καὶ ἐντελῶς ἀπόρων, πρὸς φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν τελειοποίησιν ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

Πλάτωνος Π. Πετρίδου.—Διὰ τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν τριῶν νέων ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων καταγομένων, πτωχῶν ἀλλὰ προικισμένων μετὰ ἔκτακτα πνευματικὰ χαρίσματα καὶ καλὴν ἀγωγὴν.—Ἐκτελεσταὶ ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας—Παξῶν, ὁ Νομάρχης, καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πρωτοδικῶν Κερκύρας.

Ἐδαγγέλου Γ. Ραυτοπούλου.—(Δ. 8 Νοεμβρίου 1928). Πρὸς δωρεάν σπουδὴν δέκα παιδιῶν, ἡλικίας 10—15 ἐτῶν, καταγομένων ἐκ Μεσοβουνίων τῆς Κεφαλληνίας.

Ἐυσταθ. Ζάκκα.—Πρὸς δωρεάν σπουδὴν ἀπόρων μαθητῶν ἐκ Λευκάδος καταγομένων : Ἐκτελεστῆς ὁ Δήμαρχος Λευκάδος.

O. W. HOLMES

ΧΤΙΖΕ, ΨΥΧΗ, ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ..

Χτίζε, ψυχή, τὸ σπῖτι σου ἀνάκτορον τρανόν, ὅσον [ὁ καιρὸς διαδίδει, καὶ ἄφησε τὸ σπῖτάκι σου τὸ φτωχικὸν καὶ ταπεινόν. Κάνε τὸν νέο σου καὶ ἀπ' τὸν παλὸν καλλύτερον, μετὰ ὅλο ὑψηλότερον καὶ πάντα ὀρειότερον καὶ πάντα μεγαλύτερον, καὶ μέσα ἐκεῖ κλεισμένην νὰ περιμένῃς τὴν στιγμὴν, τὴν ὥρα τὴν γραμμὴν, πού θὰ ν' ἀφήσῃς τὸ κορμί—κογχύλι πεταμένο στὸ περιγιάλι τῆς ζωῆς τὸ κυματοδαρμένο.

ΔΗΜ. ΣΤΑΝΣ

ALPHONSE DAUDET

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΥΑΛΟ

Ήταν μιὰ φορά ἕνας ἄνθρωπος πού τὸ μυαλό του ἦταν ἀπὸ χρυσάφι. Ὅταν γεννήθηκε, ὅλοι οἱ γιατροὶ νόμισαν ὅτι δὲν θὰ ζοῦσε, τόσο τὸ κεφάλι του ἦταν ἀταίριαχτο. Ἐν τούτοις ἔζησε κι' ἀναπτύχθηκε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο σὰν ἕνα δυνατὸ δλαστάρη, μόνο πού τὸ ἀδάσταχτο δάρος τοῦ κεφαλιοῦ του τὸν παρέσυρε κάποτε, κι' ἦταν λυπηρὸ νὰ τὸν βλέπης νὰ πέφτει πάνω στὰ ἐπιπλα, ἐνῶ περπατοῦσε. Συχνὰ ἔπεφτε.

Κάποτε κατρακύλησε ἀπὸ μιὰ σκάλα καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του σ' ἕνα σκαλοπάτι, ὅπου τὸ κρανίον του θρόντησε σὰν μέταλλο. Νόμισαν πὼς σκοτώθηκε, σηκώθηκε ὅμως μὲ μιὰ μόνο μικρὴ πληγὴ στὸ μέτωπο καὶ δυὸ τρεῖς σταγόνες πηγμένο χρυσάφι στὰ ξανθὰ μαλλιά του. Ἔτσι ἔμαθαν οἱ γονεῖς του ὅτι τὸ μυαλό τοῦ παιδιοῦ τους ἦταν ἀπὸ χρυσάφι, ἐκράτησαν ὅμως τὸ πρᾶγμα μυστικὸ, καὶ μόνο ὅταν ἔγινε 18 χρονῶν τοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ τρομερὸ δῶρο πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ τύχη καὶ, ἐπειδὴ εἶχαν ξοδέψει τόσα γιὰ τὴν ἀνατροφή του, τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς δώσει λίγο ἀπ' τὸ χρυσάφι του. Ὁ νέος δὲν ἐδίστασε, ἀλλὰ ἀμέσως (ἡ ἱστορία δὲν μᾶς λέγει πὼς) ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἕνα μεγάλο κομμάτι χρυσάφι, τὸ ἔρριξε στὰ πόδια τους, κι' ὕστερα, θάμπωμένος ἀπὸ τὸν πλοῦτο πού εἶχε μέσα του, μεθυσμένος ἀπ' τὴ δύναμη, διψώντας γιὰ ἡδονές, ἄφησε τὸ πατρικὸ του σπιτί καὶ ρίχτηκε στὸν κόσμο, σκορπώντας τὸ χρυσάφι του ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἀπ' τὴ ζωὴ πού ἔκανε, ἀπ' τὰ χρήματα πού σκορποῦσε ἀσυλλόγιστα, θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ μυαλό του ἦταν ἀνεξάντλητο. Κι' ὅμως λιγώστευε κάθε τόσο, κι' ἐβλεπε τὰ μάτια του νὰ σβύνουν, τὰ μάγουλα νὰ χάνουν τὸ χρῶμα τους, τόσο πού μιὰν αὐγὴ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ γλέντι, τρώμαξε μπροστὰ στὸ ρήγμα πούχε κάμει στὸ θησαυρὸ του. Ἦταν καιρὸς νὰ σταματήσει.

Ἀπὸ τότε καινούργια ζωὴ ἄρχισε γι' αὐτόν.

Ἐξοῦσε ἀπομονωμένος, κερδίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἀποφεύγοντας τοὺς πειρασμούς. Ἐνας φίλος κακὸς ὅμως τὸν εἶχε παρακολουθήσει καὶ στὴ μοναξιά του, κι' ἕνα βράδυ ὁ δυστυχισμένος μὲ τὸ χρυσὸ μυαλό πετάχθηκε ὀρθὸς ἀπὸ ἕναν τρομερὸ πόνον στὸ κεφάλι. Εἶδε τὸν φίλο του νὰ φεύγει τρέχοντας καὶ κρύβοντας κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα του κάτι πού ἔλαμπε... Ἀκόμη ἕνα κομμάτι μυαλοῦ πού τοῦ ἔπαιρναν.

Λίγο κατόπιν ὁ ἄνθρωπος ἀγάπησε, μ' ὅλη του τὴν καρδιά, μιὰ νέα πού τὸν ἀγαποῦσε ἐπίσης, ἀλλὰ πού προτιμοῦσε τὰ πολύχρωμα φτερά, τὰ πλούτη καὶ τὰ λουσα.

Στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ πλάσματος—μισοῦ πουλιοῦ, μισοῦ κούκλας—τὰ λεφτὰ γλυστρουσαν, τὸ χρυσάφι ἔλυωνε. Εἶχε βλα τὰ καπρίτσια πού μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανεὶς, κι' ἐκεῖνος δὲν ἤξερε νὰ λέη ποτὲ ὄχι... Ὡς τὸ τέλος τῆς κράτησε μυστικὴ τὴ θλιβερὴ του μοῖρα.

—Εἴμαστε λοιπὸν πολὺ πλούσιοι; ρωτοῦσε ἐκεῖνη.

Κι' ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:
—Ὡ! ναί... πολὺ πλούσιοι!

Καὶ χαμογελοῦσε μὲ ἀγάπη στὸ μικρὸ πουλάκι, πού μὲ ἀφέλεια τοῦ ἔτρωγε τὸν νοῦ.

Αὐτὸ κράτησε δυὸ χρόνια, ἔπειτα ἡ ξανθὴ νέα πέθανε.
Ὁ θησαυρὸς πλησίαζε στὸ τέλος του. Μ' ἐκεῖνο πού τοῦ ἔμενε, ὁ νέος ἔκαμε μιὰ λαμπρὴ κηδεῖα στὴν ἀγαπημένη νεκρὴ. Τὶ τὸν ἐννοιαζε τώρα γιὰ τὸ χρυσάφι του; Ἐσκόρπιζε δεξιά κι' ἀριστερά, μ' ἀνοιχτὲς παλάμες. Ἔτσι, γυρίζοντας ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο, δὲν εἶχε πιά παρὰ μερικὰ ἀπομεινάρια στὶς ἄκρες τοῦ κρανίου του.

Γύριζε ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, παραπατώντας σὰν μεθυσμένος. Περνώντας ἀπὸ μιὰ βιτρίνα, εἶδε ἕνα ζευγάρι μεταξωτὰ γοβάκια. Ξεχνώντας πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει, μπήκε νὰ τ' ἀγοράσῃ. Ἀπ' τὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ του, ὁ ἔμπορος ἄκουσε μιὰ κραυγὴ. Ἐ-

PIERRE LERMITE

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

...Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ γιατρός εἶχε ἔλθει ἀπογοητευμένος. Εἶχε στηθοσκοπήσει πάλι αὐτὸ τὸ πτώμα, εἶχε ἀκουμπήσει τὸ αὐτί του πάνω στὸ ἄσαρκο στήθος ὅπου ξεχώριζαν οἱ πλευρές, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ—πρᾶγμα πού ἦταν ὀλοφάνερο—ὅτι οἱ πνεύμονες ἦταν σάπιοι· κι' ὅτι ὁ ἄρρωστος δὲν θὰ ζοῦσε περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες.

Σήμερα εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ κρύψῃ πειὰ τίποτε. Πέρνει ἰδιαίτερως τὸν πατέρα σὲ μιὰ γωνιά κοντὰ στὸ παράθυρο καί, ὀρθὰ-κοφτὰ, τοῦ ψιθυρίζει:

—Ἐφθασε τὸ τέλος, ἀναγκάσθηκα νὰ πάω ὡς τὸν ἀγκῶνα, γιὰ νὰ βρῶ τοὺς σφυγμούς... θὰ δῆτε ἄλλως τε.

Καί, ἀλλάζοντας τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, ὁ γιατρός ξαναγυρίζει πρὸς τὸ κρεβάτι, πέρνει τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, καί, κοντὰ στὸν πατέρα, σηκώνει λίγο τὸ δέρμα του, σφίγγοντας κάπως μὲ τὰ δάκτυλά του ὑψηλότερα.

Τὸ δέρμα αὐτὸ, ἀντὶ νὰ ξαναπέση μονομιᾶς, ὅπως γίνεται σ' ἐκείνους πού ἔχουν ζωὴ, μένει κολλημένο στὸν ἀέρα, νωθρά. Καί οἱ δύο ἄνδρες ἀνταλλάσσουν ἕνα βλέμμα πού λέει πολλά.

—Πῶς μὲ βρίσκετε γιατρέ; ψιθυρίζει ὁ ἄρρωστος, πού τὸν ἀνησύχησε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

—Ἀλλὰ... μάλλον καλύτερα, ἀγόρι μου!
—Ἀισθάνομαι τόσο ἄσχημα!

τρεξε, κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπο πού, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα στύλο, κρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι τὰ μεταξωτὰ γοβάκια καὶ παρουσίαζε τὸ ἄλλο καταματωμένο, μὲ μερικὰ κομματάκια χρυσάφι στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ χρυσαφένιο μυαλό. Παρὰ τὸ φανταστικὸ τῆς ὕφους, εἶναι ἀληθινὴ πέρα γιὰ πέρα. Ζοῦν στὸν κόσμο μερικοί, πού εἶνε καταδικασμένοι νὰ τρέφονται ἀπ' τὸ μυαλό τους, καὶ πληρώνουν μὲ τὸ καθαρὸ χρυσάφι του τὰ παραμικρὰ πράγματα τῆς ζωῆς.

Εἶναι γι' αὐτοὺς μιὰ καθημερινὴ δόνη. Κ' ἔπειτα, ὅταν κουραστοῦν νὰ ὑποφέρουν...

Μετὰφρ. Ξ. ΖΑΧ.

—Ἐ, μὰ χρειάζεται καιρὸς, παρεμβαίνει ὁ πατέρας... χρειάζεται καιρὸς!...

* *

Στὸ σαλόνι.
Ὁ γιατρός ξαναφορεῖ τὰ γάντια του, στὴ μέση ὁλης τῆς οἰκογενείας· πατέρας, μητέρα, γυναῖκα, ἀδελφοί, θεῖοι, θείες, ὑπηρέτες κτλ.

—Ἄν θέλετε νὰ καλέσετε τὸν παπᾶ, εἶναι καιρὸς, ψιθυρίζει ὁ γιατρός.

—Ὡ! ὄχι ἀκόμη! Αὐτὸ θὰ τὸν σκότωνε! φωνάζει ἡ μητέρα.

—Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω, γιατί νομίζω ὅτι τὸ καθήκον μου εἶναι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω...

—Ἀσφαλῶς γιατρέ, καὶ σᾶς εἴμεθα, γι' αὐτό, θλιβερὰ εὐγνώμονες.

—Τὰ σέβη μου.
—Πότε θὰ ξανάρθετε;

—Δὲν θὰ ξανάρθω πειὰ, ἐκτὸς ἂν μὲ φωνάζετε...

—Μὰ εἶναι, ἀλήθεια, τόσο ἄσχημα;
—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω: ὅσο μπορεῖ πειὸ ἄσχημα...

Κι' ὁ γιατρός φεύγει· ἀλλὰ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ἀνάδοντας τὸ τσιγάρο του, ἐπαναλαμβάνει τὴ λέξι τῆς γυναίκας: «αὐτὸ θὰ τὸν σκότωνε!» καὶ σηκώνει τοὺς ὄμους, μὲ μιὰ χειρονομία ὑπερτάτης λύπης.

Ἐκεῖ πάνω, τὸ σαλόνι ἔχει γίνει σὰν παρασκηνία θεάτρου. Ἡ σκηνὴ εἶναι τὸ δωμάτιο ὅπου ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀγωνίζεται, μουσκεμμένος στὸν ἰδρώτα.

Προτοῦ μποῦν μέσα, πηγαίνουν στὸν καθρέφτη· ἀνοίγονται τὰ μάτια, βάζουν λίγη πούδρα γιὰ νὰ κρύψουν τὸ κοκκίνισμα πού ἄφησαν τὰ δάκρυα, διορθώνουν τὰ μαλλιά τους, μελετοῦν μιὰ στάσι, καὶ ἐτοιμάζονται μ' ἐπιμέλεια γιὰ νὰ μποῦν.

—Καλημέρα Ἐδμόνδε.
—Καλημέρα... ψιθυρίζει μὲ δυσκολία ὁ ἄρρωστος.

—Καί ἡ ὄρεξι... ἔχεις λιγάκι;

Κινεῖ τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ, μὲ ὕφος ἀπηυδαγμένο.

—Τὶ τὰ θέλεις, ἀγόρι μου, εἶναι πολὺ φυσικό, ἀφοῦ δὲν ἐξοδεύεις δυνάμεις... Ὅταν ὅμως

θελήσης ένα δαχτυλάκι γάλα ή ένα ρουφηχτό αυγό... ξεύρεις, δεν έχεις παρά να κάμης ένα νεύμα.

**

— Ένα τέταρτο της ώρας έπειτα, φθάνει η σύγγος.

— Έ! λοιπόν, Έδμόνδε;

— ...

— Είναι φυσικώτατο να μην αισθάνεσαι καλύτερα... Είναι φριχτός ο καιρός... μιὰ κρύα βροχή... οι τοίχοι λές πώς στάζουν από την ύγρασία. Καί εγώ ακόμη, που δεν είμαι, τέλος πάντων, και άρρωστη, υποφέρω σήμερα.

— Ένα τέταρτο της ώρας έπειτα, ο θετός:

— Έ, λοιπόν! πώς πᾶς αγόρι μου; Δεν έχεις ακόμη πολύ χαρωπό ύφος. Άλλά τὰ παραμελημένα κρυολογήματα κρατούν καιρό... αυτό το ξέρουν όλοι...! Εύτυχώς το βαρόμετρο ξαναεβαίνει...!

— Έπειτα μπαίνουν, με τή σειρά τους, οι τρεις θείες:

— Κανένα ζεστό θά ήθελες; Έχεις λιγώτερο πυρετό από χθές... Γύρισε λίγο μιὰ στιγμή, να σου διορθώσω τὰ μαξιλάρια, εκεί... έτσι.

Κι' ένφ τότε ο άρρωστος πέφτει πίσω, από μιὰ κρίσι:

— Δεν είναι τίποτε, αγόρι μου, δεν είναι τίποτε!...

— Άλλά, επί τέλους! κινδυνεύω;...

— Κινδυνεύεις!!!...

Και οι τρεις θείες σηκώνουν τὰ ξη τους χέρια, με μιὰ χειρονομία άγανακτησμένης διαμαρτυρίας.

— «Κινδυνεύεις!!!... Θα μάς κάμης τή χάρη να μη λές τέτοια παληόλογα... μάς ραγίζεις τήν καρδιά με τις φαντασίες σου!... Ο γιατρός σε βρίσκει καλύτερα, σχετικώς με χθές! Να μη βάζης μαύρες ιδέες στον νοῦ σου... έλπίζω, τουλάχιστο, ότι δεν φοβήθηκες κι' όλας...»

— Όχι, δεν φοβάμαι, λέει ο νέος, ένφ τὰ μάτια του σπιθιρίζουν από τον πυρετό, και γι' αυτό ακριβώς θέλω να ξέρω...

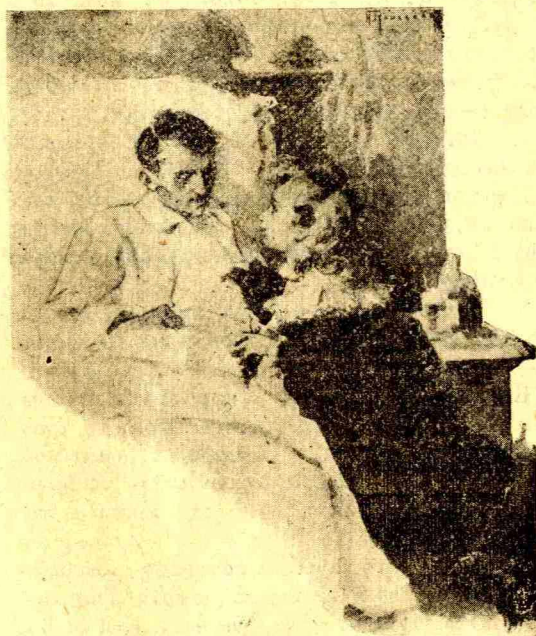
— Έ, νά! στο λέω: έχεις ένα κρυολόγημα παραμελημένο... Αυτό είναι όλο!... Παιός δεν έχει κρυολογήσει στη ζωή του;... Πρὸ παντός όμως μη τυχόν και πῆς τέτοια πράγματα μπροστά στη γυναίκα σου, ή στους γονείς σου!... Περιεργο, τέλος πάντων! αυτοί οι άνδρες δεν ξέρουν να υποφέρουν τίποτε... και οι αξιωματικοί ακόμη!... Αυτοί, δά, ξέρουν μόνο να φορούν το σπαθί στο πλευρό! μόλις τους πῆτε πώς είναι ανάγκη να βάλουν στο στόμα τους

λιγάκι αλτέα, νομίζουν κι' όλας πώς χάθηκαν. Άκούς εκεί «κινδυνεύω»! Είσαι τρελλός! Έμεις σου ετοιμάζουμε κι' όλας τις βαλίτζες σου για να ξαναγυρίσης στο Σώμα σου.

**

Στις 7 το βράδυ. Όλοι δειπνούν.

Η μικρή Ίωάννα — δέκα χρονών — αδελφή

Ο άρρωστος νοιώθει κάποια γαλήνη...

του Έδμόνδου, ήλθε να φάη το φρούτό της κοντά στον αδελφό της. Είναι εκεί, ολομόναχοι οι δύο τους: ο άρρωστος νοιώθει να τον καταλαμβάνη κάποια γαλήνη, βλέποντας άπέναντί του αυτό το ήρεμο πρόσωπο του παιδιού, που δεν έχει μάθει ακόμη τις κωμωδίες της ζωής, και που τον κοιτάζει με τὰ μεγάλα λυπημένα του ματάκια, γεμάτα από μιὰ συμπόνια που δεν σκέπτεται καν να τήν κρύψει.

Η μικρούλα τρώει σταφύλι.

— Θέλεις να μου δώσης λιγάκι; ή, Ίωάννα; Κι' ένφ με τ'αδέξια της δαχτυλάκια του δίνει στο στόμα, ρίγα ράγα, το σταφύλι, αυτός σφίγγει το παιδί επάνω του:

— Πές μου, Ίωάννα, είμαι καλός χριστιανός; εγώ και δεν θάθελα να φύγω από δω σαν σκυλάκι... είμαι πολύ βαρειά, δεν είν' έτσι;

— ...

— Πές μου, Ίωάννα!

Η μικρή τον άγκαλιάζει, κλαίοντας:

—... Ναι, ... είσαι πολύ άρρωστος!

— Κι' όλοι το λένε... δεν είν' έτσι...;

— Ναι, φιθυρίζει το παιδί, που δεν ξέρει να πῆ ψέματα.

— Πεθαίνω... δεν είν' έτσι...;

— Μπορεί και σήμερα... ο μπαμπᾶς λέει ώρα με τήν ώρα...!

— Το καταλάβαινα! Άχ! ή ίδια κωμωδία πάντοτε!... Με πήραν για κανένα δειλό;...

**

Στή σκέψη αυτή, όχι του θανάτου αλλά της τρομερής αδύσσου, που τον κάνουν να περάση άνετοιμος, ο Έδμόνδος ώχρίασε, και τὰ μάτια του φαίνονται σαν να μεγαλώνουν ακόμη, τὰ χέρια του πέφτουν βαρειά στο κρεβάτι, όλα γύρω του σριφογυρίζουν...

Η Ίωάννα τρόμαξε:

— Μαμά, μαμά, έλα γρήγορα!

Όλοι σαν τρελλοί τρέχουν στο δωμάτιο.

Ο άρρωστος συνέρχεται γρήγορα από τή στιγμιαία αυτή αδυναμία, ώστόσο όμως του είχαν κάμει μιὰ ένεσι μορφίνης, και σε τριπλή δόσι.

Μέσα στο βάθος της ψυχής αυτού του νέου, πάνω στον οποίο όλοένα απλώνεται και προχωρεί ή σκιά του θανάτου, γίνεται κάτι παράξενο: Η ψυχή, μόλις έμαθε τήν τρομερή πραγματικότητα, συνέρχεται και ζητεί με κάθε θυσία ένα ιερέα: αλλά το σώμα, μουδιασμένο από τή μορφίνη, δεν υπακούει πειά στη φωνή της και ή ψυχή αυτή, που καταλαβαίνει το ύπερτατο παιγνίδι που παίζεται, παραμονεύει με άνομονησία τήν πρώτη στιγμή, για να νάρκωτικό θά έταυε να ένεργη, για να μπορέση να ετοιμασθῆ ν' αφήση ήρεμα τή γῆ αυτή.

Άλλά, τί φρίκη! τὰ σπασμωδικά κινήματα που προκαλεί στο άρρωστο σώμα, μέσα στην άνομονησία της να μιλήτη, τὰ νόμιζαν έκδηλώσεις αγωνίας...

— Ξεψυχάει! φωνάζει κάποιος.

Αυτή ή λέξη «ξεψυχάει» τους κάνει όλους τρελλούς. Γίνεται και δεύτερη και τρίτη ένεσις.

Η ψυχή νοιώθει αυτή τή φριχτή κατάστασι: Να θέλουν να πιῆ το σώμα, χωρίς όνο, το πικρό ποτήρι του θανάτου, και ν' αποκοιμίζον το κάθε τι, χωρίς να σκεφθουν ότι πνίγουν τήν ψυχή, σαν να εκλείναν μέσα σ' ένα τάφο κάτι που άσπαιρει γεμάτο ζωή...

Κάποτε ένα; απ' αυτούς τον σκέφθηκε:

— Έδμόνδε, υποφέρεις; Ο γέρω θεός σου σου μιλεί...

Με άπεγνωσμένες προσπάθειες ή δυστυχι-

σμένη ψυχή προσπαθει να πετάξη τήν παραλοσία του σώματος.

Η μικρή Ίωάννα σαν να έμάντευσε τή σκέψη του:

— Άν φωνάζαμε τον έφημέριο;...

— Θα σωπάσης;... φωνάζει ο πατέρας. Μίλα σιγώτερα... Ωραία! να καταφθάση με το πετραχήλι και το φαναράκι του! Θέλεις λοιπόν να τον σκοτώσης μιὰ ώρα άρχήτερα τον άδελφό σου;...

— Άλλά... έν τούτοις, τολμᾶ να πῆ μιὰ θεία.

— Όχι!... σε λιγάκι... όταν θά είναι ακόμη ζεστός...

Μετάφρασις Δ. Ν. Τ.

Η ΔΕΚΑΤΗ ΓΕΝΕΑ

(ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΤΟΥ Η. Ε. EDWARDS)

Ο ήλικιωμένος δικηγόρος—γνωστός επίσης ως κοινωνιολόγος—δεν έγνωρίζε τον επισκέπτη ο όποιος με το τηλέφωνο του έζήτησε συνέντευξι, από το όνομά του όμως ήξευρε ότι ήταν εκατομμυριοσχος. Ίστερ' από λίγα λεπτά άκούσθημε αυτοκίνητο στον δρόμο: ο θυρωρός παρουσίασε έναν κύριο που φαινόταν δραστήριος άνθρωπος αλλά σκεπτικός συγχρόνως και κάπως ταραγμένος. Έμάντευε κανείς ότι δυσκολευόταν να έκφράση κάποια σκέψη που τον άπασχολούσε.

Ο δικηγόρος τον έδέχθη με ευγένεια και, όταν εκάθισαν άναπαυτικά σε δυο πολυθρόνες, τον έρώτησε:

— Σε τί μπορώ να σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Για να είμαι σύντομος, αρχίζω κατ'εθεῖαν: έχω τώρα ένα άγορικό ξη έτών. Αυτός ο μικρούλης δεν θά μπορέση να καταλάβη ποτέ, ίσως, τί υπέφερε ο πατέρας του, από στερήσεις, από κινδύνους, από πειρασμούς, από καταφρόνιες, πριν άνδρωθῆ. Αυτά τὰ πράγματα, που ακόμα έχουν αφήσει βαρειά τὰ σημάδια τους επάνω μου, δεν θά τὰ υποστή ή γυιός μου, γιατί με τον πλοῦτο μου μπορώ να του εξασφαλίσω καλύτερη μοίρα... Άλλά τὰ δικὰ του τὰ παιδιά, και τὰ έγγόνια και τὰ δισέγγονα, πώς μπορώ μ' αυτά τὰ εκατομμύρια, που λένε πώς είναι παντοδύναμα, πώς μπορώ κι' αυτά να τὰ εξασφαλίσω απ' όσα υπέφερα εγώ; Καί, για να βάλουμε ένα όριον, υποθέτω ότι από το παιδί μου θά έχω μετά δέκα γενεάς έναν άλλον

απόγονο, ένα παιδάκι που θα έχω τ'ονομά μου, και που το δικό μου αίμα θα βέη μεσ' στις φλέβες του. Η σκέψη αυτή μου έφερε τη μανία να σώσω και να ευεργετήσω αυτό το παιδί, που θα ζήση ύστερ' από διακόσια πενήντα χρόνια, Σας ζητώ, λοιπόν, τον τρόπο... αν υπάρχει».

Στά μάτια του επισκέπτη έλαμπε μιὰ βαθεία αγωνία και κάποια απόγνωσις, από την συναισθησι της αδυναμίας του, απέναντι του πόθου του. Κάποια έλπίδα όμως του μετεδόθη από την γαληνεμένη ψυχή του ήλικιωμένου δικηγόρου, ο οποίος, χωρίς να πη λέξει, σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' εκάθησε στο γραφείο του. Φαινόταν ότι κάτι έσχεδιάζε και σε λίγο γύρισε πάλι στο κάθισμά του, κρατώντας ένα χαρτί με το ακόλουθο πρόχειρο σχέδιο, που το προσέφερε στον επισκέπτη του:

Πρόγονοι	1024 *	Έτος	1990
	512		1955
	256		1950
	128		2005
	64		2030
	32		2055
	16		2080
	8		2105
	4		2130
	2		2155
	*		2180

— «Στο σχέδιο αυτό», εξήγησε ο δικηγόρος, «το αγοράκι της δεκάτης γενεάς, το αντικείμενο της στοργής σας, σημειώνεται με το μεγάλο άστρο, στην κορυφή του τριγώνου, με χρονολογία γεννήσεως στα 2180 (όπολογίζω 25 έτη για κάθε γενεά). Το άλλο άστρο είναι ο μικρός γυιός σας. Ο μακρυνός απόγονός σας θα έχη δύο μὲν προγόνους στη γενεά των γονέων του, (τους γονείς του, δηλαδή) τέσσαρες στη γενεά των πάππων του, οκτώ προπάππους δέκα εξ στην προηγούμενη γενεά και ούτω καθ' εξής. Έτσι στη γενεά του γυιού σας θα έχη χίλιους εικοσιτέσσαρες προγόνους».

«Και τί συμπραίνετε;» διέκοψε ο επισκέπτης, τελείως απορροφημένος από την κουβέντα, ή οποία κάτι είχε αρχίσει να του δείχνει.

«Συμπραίνω—και είναι αναπόφευκτο το συμπέρασμα—ότι ζούν, ή θα ζήσουν στη γενεά του γυιού σας, χίλια εικοσιτρία, εκτός απ' αυτόν, αγόρια και κορίτσια, των οποίων το αίμα θα τρέξη στις φλέβες του μακρυνού απόγονου σας. Εκτός αυτού οι βιωτικοί όροι και ή ήθικη παράδοσις όλων αυτών θα επιδράσουν επάνω του, με την αλληπλληλη μεταβίβασι, και μάλιστα οι κατοπινοί θα του είναι πλησιέστεροι συγγενείς, απ' ό,τι του είσθε σεις».

Ο γέρος δικηγόρος έσταμάτησε και χαμογέλασε με καλωσύνη, αλλά κάπως αινιγματικά. Έπειτα συνέχισε:

«Τὰ εκατομμύριά σας, όπως ξέχετε, δεν μπορούν να προστατεύσουν ή αλλιώς να ευεργετήσουν τους απογόνους σας. Η αξία τους δεν είναι μέσα σ' αυτά, κυρίως, αλλά στη σωφροσύνη και την ήθικη αξία εκείνου που θα τα χρησιμοποιήσει».

«Αν λείπουν αυτά τα στοιχεία, τότε μπορεί και να τον καταστρέψουν, με την τειμελιά, την αλαζονεία, την άρπακτικότητα, την σκληρότητα, την άσωτεια».

— «Τί μπορώ λοιπόν να κάμω;»

— «Και αν νομικώς θα ήταν δυνατόν να κάμετε τον μακρυνό σας απόγονο άμεσο κληρονόμο ή προστατούμενο της περιουσίας σας, αυτό δεν θα τον ώφελοσε σημαντικά—ίσως θα τον εξημίωνε, ίσως τον κατέστρεφε. Ο μόνος τρόπος για να τον ευεργετήσετε πραγματικά είναι να ευεργετήσετε όλα τ' αγοράκια και κοριτσάκια στη γενεά του μικρού σας γυιού. Φροντίστε για την ευτυχία και τη χριστιανική άγωγή όλης της νεολαίας, και τότε ασφαλώς, αλλά τότε μόνο, θα είσθε πιστός στο βαθύτερο συμφέρον του απόγονου σας, ευεργετώντας, μέσα στους άλλους, και τους χίλιους εικοσιτρείς, εκτός από τον γυιό σας, προγόνους του. Σήμερα κάπου παίζουν, κάπου τρέχουν, αυτά τα παιδάκια. Δεν υπάρχει τρόπος να τα ξεχωρίσετε από τα άλλα, έστω και εάν τ' ήθέλατε. Θα ανήκουν ασφαλώς σε πολλά κοινωνικά στρώματα—ίσως σε πολλές εθνικότητες».

«Όταν μεγαλώση ο γυιός σας, μερικοί από τους χίλιους εικοσιτρείς άλλους προγόνους θα τον υπηρετούν στα καταστήματα, άλλοι θα του φτιάνουν τα παπούτσια του, άλλοι θα τα καθαρίζουν, άλλοι θα οδηγούν τα δχήματα στα όποια ταξευδεύει, άλλοι θα του πλύνουν τα ρούχά του. Δεν θα τους αναγνωρίζη βέβαια».

«Αλλά είναι βέβαιον ότι, με τον τρόπο που τους φέρεται, εξυπηρετεί ή ζημιώνει, αναλόγως, και τους απογόνους του.»

Ο μεγάλος κεφαλαιοκράτης έδειχνε φανερή συγκίνησι στο πρόσωπό του. Σφιγγοντας το χέρι του σοφού δικηγόρου, είπε. «Κατάλαβα—ευχαριστώ».

Καθώς έφευγε, γύρισε μιὰ στιγμή και ξανακύτταξε τον δικηγόρο: «Με το σύστημα αυτό ευεργετούνται μαζί με τον δικό μου απόγονο και οι απόγονοι πολλών άλλων συμπολιτών μου. Και αυτοί πάλι θα ώφελήσουν τον δικό μου, και εκείνος αυτούς, σαν συμπολίτης τους. Όσο

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ

Μέσα στη φύση υπάρχει ένας ολόκληρος ζωικός κόσμος, ο κόσμος των εντόμων, των ζωύφιων, των μικρών θαλασσιών ζώων, για τον οποίο ο πολύς κόσμος ελάχιστα πράγματα γνωρίζει. Μ' αυτά ασχολείται ένας περιορισμένος αριθμός επιστημόνων, που μελετά την βιολογία και την ζωολογία, αλλά και αυτοί ακόμα οι λιγστοί άνθρωποι δεν τον γνωρίζουν καλά, έχουν ξεσκεπάσει μερικές πτυχές από τη ζωή αυτών των όντων και αυτές μόνο γνωρίζουν, γιατί σ' αυτές περιορίζεται το ενδιαφέρον των. Ενδιαφέρονται, π. χ., για την ταξινόμηση των ζώων αυτών, για την μηχανική δηλαδή τοποθέτηση εκείνων που έχουν κοινά γνωρίσματα, όμοιες ή συγγενείς ιδιότητες, σε ώρισμένα ντουλαπάκια που φέρουν την ετικέττα συνομοταξία, τάξις, γένος κ.τ.λ. Ενδιαφέρονται οι ζωολόγοι επίσης αν τα ζώα αυτά βλέπουν ή ώφελούν τον άνθρωπο, για να βρουν τον τρόπο να καταπολεμήσουν τα πρώτα, να εκμεταλλευθούν τα δεύτερα (προσλαθούν να βγάλουν κι' από «την μύγα ξύγκι»). Ότι ξέρουμε λοιπόν για τη ζωή αυτού του μικροκόσμου, το ξέρουμε ξηρά και «επιστημονικά», αφού οι επιστήμονες δεν μās μιλούν για την ιδιωτική ζωή ενός μικρού εντόμου, για τις συνήθειες του, τα καρίτσια του, τις πανουργίες του. Η πεταλούδα ή ένα μικροσκοπικό κογχύλι δεν έχει τίποτα το εξαιρετικό, γιατί ούτε λίπος μπορούμε να βγάλουμε από το κρέας τους για τις μηχανές μας, ούτε μαλλί για τα ρούχα μας.

Κανείς κυττάζει στο μέλλον, τόσο καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί ούτε να ώφελήση ούτε να βλάψη κανένα, χωρίς να προσκρούση στο τέλος σε κάποιον δικό του, — άτομο, οίκογένεια έθνος... — κάποιον ή κάτι που αγαπά».

«Ναι», έπρόσθεσε χαμογελώντας ο δικηγόρος, «αυτό μās δίνει ένα σπουδαίο ελατήριο για την αγαθοεργία, αν και σκεπτόμεθα σαν άμαρτωλοί: πόσο μεγαλύτερο όμως γίνεται αυτό το ελατήριο, όταν σκεφθούμε ότι κάθε άτομο, κάθε οίκογένεια, κάθε έθνος, είναι αγαπητά σε κάποιον—και εις τον Θεόν όλα».

Τώρα όμως τελευταία παρατηρείται μιὰ μεγάλη τάσις να γνωρίσουμε τα μικρά και έξουθενμένα αυτά ζώα, να μελετήσουμε την ιδιωτική και δημοσία ζωή του καθενός ως άτομου, ως οντότητος ξεχωριστής, που δεν χάνεται μέσα στο πλήθος της συνομοταξίας.

Πολλοί σοβαροί επιστήμονες, με επί κεφαλής τον μεγάλο έντομολόγο I. Fabre, ήγήθησαν αυτού του κινήματος, Έτσι έρχονται σε φώς κάθε μέρα θαυμάσιες μονογραφίες για την ζωή αυτών των ζώων, ιδίως εκείνων που έχουν μιὰ κοινωνιακή ζωή, όπως π. χ. των μυρμηκων, των μελισσών, των τελμίτων κ.τ.λ., και κάθε σοβαρός άνθρωπος μένει κατάπληκτος μπροστά στην πρωτάκουστη αυτή αποκάλυψη. Η σοφία και ή τάξις που βασιλεύουν στη ζωή των μικρών και παραγνωρισμένων αυτών οργανισμών, είναι κάτι το άπίστευτο. Άνθρωποι άσχετοι με την επιστήμη ρίχνονται στη μελέτη του τρόπου της ζωής αυτών των ζωύφιων, περιγράφουν με κάθε λεπτομέρεια ήθη και έθιμα, γράφουν βιβλία ολόκληρα και βάζουν τίτλους, όπως ο Μάιτερίλνχ στο βιβλίο του «πολιτισμός μυρμηκων και τελμίτων ισάξιος του ανθρώπου». Με σεβασμό ή ανθρωπίνη σκέψις θέτει το έρώτημα: «Μα πώς, σε τέτοια ζώα, σε οργανισμούς κατώτερας έντελως ανάπτυξεως, παρατηρείται αυτή ή θαυμαστή τελειότης; Πώς είναι δυνατόν; Και ξαναγυρίζουμε στην παλιά, αληθινά σοφή εποχή, όταν μεγάλοι πολιτισμοί, ιδίως ανατολικών λαών, έστέκοντο με σεβασμό μπρος στα φαινόμενα της φύσεως και δεν ένόμιζαν ότι, με τό να βραφτίσουν με επιστημονικά όνόματα τα φυσικά φαινόμενα, τους έδωσαν και την εξήγησί τους. Έρχεται ο μικροκόσμος αυτός να διακηρύξη πως ή σοφία δεν βρίσκεται σε μηχανικά δημιουργήματα και διανοητικά κατασκευάσματα άμφιβόλου αξίας. Έρχονται τα ελάχιστα να υπενθυμίσουν στον μεγάλο άνθρωπο την φράση «ΐδετε τα κρίνα του άγρου: ούτε ο Σολομών έν πάση τή δόξη αυτού δεν ένεδύθη ως έν τούτων».

Θα ήθελα τώρα να ρίχναμε μιὰ ματιά μαζί, στη ζωή μερικών ζώων που τα γνωρίζουμε

υαλουργεία του St. Gobain, τὰ ὅποια ἀπησχο-
λήθησαν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἕως οὗ ἐπιτύ-
χωσι νὰ ὑπερικήσωσι τὰς πολυαριθμοὺς δυ-
σκολίας, τὰς ὁποίας παρουσίασεν ἡ τῆξις καὶ
ἡ θαυμαία φύξις τοῦ μίγματος. Ἀφοῦ μὲ πολ-
λὰς προφυλάξεις ἀπεσοδῆθη ὁ κίνδυνος ἀνωμά-
λου ψύξεως καὶ τοπικῶν συστολῶν ἢ διαστο-
λῶν, δυναμένων νὰ προκαλέσωσι θρυμματι-
σμὸν τοῦ δίσκου, ἤρχισεν ἡ λάξευσις ἐπι-
φανείας εἰς σχῆμα παραβολοειδοῦς ἐκ περισ-
τροφῆς. Ἡ λάξευσις αὕτη εἶναι ἐπίσης ἐρ-
γασία λεπτὴ, μακρὰ καὶ ἐπίπονος, ἀποβλέπει
δὲ εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὑαλίνου δι-
σκου μορφήν κοίλου κατόπτρου, εἰς τρόπον
ὥστε αἱ ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτουσαι ἀκτίνες φω-
τὸς νὰ συγκεντρῶνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ση-
μεῖον, τὸ ὅποῖον καλεῖται ἐστία τοῦ κατόπ-
τρου.

Ἐὰν ἡ λάξευσις αὕτη δὲν εἶναι τελεία, ἐὰν
δηλ. ἡ ἀνακλαστικὴ ἐπιφάνεια τοῦ κατόπτρου
δὲν ἔχῃ σχῆμα παραβολοειδοῦς ἐκ περιστροφῆς,
τότε οὐαὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτὸς δὲν συγκεν-
τρῶνται εἰς τὴν ἰδίαν ἐστίαν, ἀλλ' ἀλλαχοῦ
συγκεντρῶνται αἱ ἐρυθραὶ ἀκτίνες, ἀλλαχοῦ αἱ
πράσιναὶ κτλ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης καὶ ἂν ἡ ἀνακλα-
στικὴ ἐπιφάνεια ἔχῃ μὲν ἐκ κατασκευῆς σχῆ-
μα παραβολοειδές, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς παρα-
μορφώσεις, δηλ. ἐκτρέπεται τοῦ παραβολοει-
δοῦς σχήματος συνεπεῖα ἀξίσεως ἢ ἐλαττώ-
σεως τῆς θερμοκρασίας. Ἄμεσον ἀποτέλεσμα
τῶν τοιούτων ἐκτροπῶν ἀπὸ τοῦ παραβολοει-
δοῦς σχήματος εἶναι ἡ ἀσάφεια, δηλ. ἡ κατα-
στροφὴ τῆς εὐκρινείας τῶν παρατηρουμένων
ἀντικειμένων.

Ἐπιμελεῖς ἔρευναι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς
ἐπιδράσεως τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας
ἐπὶ τῆς εὐκρινείας τῶν εἰδώλων, ἔπεισαν τοὺς
εἰδικούς περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἀντὶ τῆς ὑά-
λου προτιμᾶται ἐφεξῆς διὰ τὴν κατασκευὴν
μεγάλων κατόπτρων ἡ ὄρεα κρύσταλλος.

Αἱ δυσχέρειαι τὰς ὁποίας παρουσίαζεν ἡ
τῆξις, ἡ πῆξις καὶ ἡ κατεργασία δίσκου ἐξ
ὄρειας κρυστάλλου, ἐκρίθησαν ἀρχικῶς ἀνυπέρ-
βλητοι, προκειμένου περὶ κατασκευῆς κατόπ-
τρου μεγάλης διαμέτρου, ἤδη ὅμως τὸ πρό-
βλημα ἐλύθη ὡς ἐξῆς:

Ἐντὸς κυκλικοῦ τύπου τίθεται καθαρὰ ὄρεα
κρύσταλλος κοινιοποιημένη, ἀνυψουμένης δὲ τῆς
θερμοκρασίας εἰς 1700-1800 βαθμοὺς ἐντὸς
ἡλεκτρικοῦ κλιθάνου, ἐπιτυγχάνεται ἡ τῆξις
τῆς κρυστάλλου, ἡ ὁποία οὕτω λαμβάνει σχῆμα
παχέος κυκλικοῦ δίσκου, διατηρουντος ὅλας

τὰς ιδιότητες τῆς οὐσίας ἐξ ἧς ἀποιελεῖται,
ἀλλὰ περιέχοντος πλῆθος μικρῶν φυσαλίδων
ἀέρος, χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ βάρος του εἶνε
κατὰ τι μικρότερον ἢ ἂν ἦτο τελείως συμπαγῆς.

Ὁ οὕτω σχηματισθεὶς δίσκος χρησιμεύει
οὕτως εἰπεῖν ὡς σκελετὸς τοῦ κατόπτρου. Πρὸς
διαμόρφωσιν τῆς ἀνακλαστικῆς ἐπιφανείας,
ἀντὶ λάξευσεως τῆς ὄρειας κρυστάλλου, ὅπως
δοθῇ αὐτῇ τὸ παραβολοειδὲς σχῆμα, γίνονται
ἐπένδυσαι αὐτῆς διὰ στρώματος στιλπνῆς
ὄρειας κρυστάλλου, λεπτοτέρου κατὰ τὸ κέν-
τρον τοῦ κατόπτρου καὶ βαθμηδὸν παχυτέρου
πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ δίσκου. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ
τρόπου, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπένδυσις αὕτη,
ἀποτελεῖ τὴν κυρίως λύσιν τοῦ μεγάλου τεχνι-
κοῦ προβλήματος καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς.

Ἀφοῦ σχηματισθῇ ὁ πλήρης φυσαλίδων δι-
σκος, ἐκτοξεύεται πρὸς αὐτὸν ὡς διὰ ψεκα-
στήρος φλόξ ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου, ἐν τῇ
ὁποίᾳ ἐμφυσᾶται καταλλήλως λεπτοτάτη κόνις
ὄρειας κρυστάλλου.

Ἡ κόνις αὕτη, τηχομένη εἰς τὴν ὑψηλὴν
θερμοκρασίαν τῆς φλογός, ἐπικάθεται ἐν εἴδει
στρώματος πάγου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δι-
σκου, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ ἓν σῶμα. Διὰ τοῦ τρό-
που τούτου ἐπενδύεται βαθμηδὸν ἡ ἐπιφάνεια
τοῦ δίσκου καὶ δίδεται εἰς αὐτὴν ὀλίγον κατ'
ὀλίγον τὸ προσήκον παραβολοειδὲς σχῆμα.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν μέχρι τοῦδε δοκιμῶν ἐν τῇ
κατασκευῇ μικρῶν κατόπτρων ἐξ ὄρειας κρυ-
στάλλου ἐνθαρρύνει τοὺς εἰδικούς ὅπως προχω-
ρήσωσι καὶ περαιτέρω.

Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ὅστις μὲ τόσον
ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ τὰς ἀμερικανικὰς
αὐτὰς προσπάθειας, ἐναγωνίως ἀναμένει τὸ
νέον ὄπλον, μὲ τὸ ὅποῖον ὀπλιζόμενος ὁ ὀφθαλ-
μὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἀποτολήσῃ νὰ εἰσχω-
ρήσῃ ἀκόμη βαθύτερον εἰς τὸ ἀχανές, πρὸς ἀνί-
χνευσιν τῆς οἴδεν ὁποίων νέων κόσμων, ὁποίων
νέων προβλημάτων, ὁποίων νέων μυστηρίων
τῆς πανσόφου δημιουργίας!

ΜΙΧ. ΣΤΕΡΓΙΑΔΗ, Πτυχιούχου τοῦ Springfield-College.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΚΟΛΥΜΠΑΤΕ

Τώρα μὲ τὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ θά-
λασσα μὲ τὴ μαγικὴ δροσιά τῆς ἐλκύει ἔλκον
τὸν κόσμον, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἀλλὰ πό-
σο λυπηρὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι, κάθε χρόνο,
στὴ θάλασσα αὕτη, ποὺ τὴν τραγοῦθησαν ὄλοι
οἱ ποιηταί, ἡ νεότης ὄλου τοῦ κόσμου πλη-
ρῶνει ἓνα θαρὸ φόρο!

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας χίλια περίπου
πρόσωπα πνίγονται κάθε χρόνο, μολονότι κάθε
κολυμβητικὸ κέντρο ἔχει τοὺς φύλακας ναυα-
γωσώστας του, καὶ μολονότι ἡ κολύμβησις
εἶναι διαδεδομένη, χάρις εἰς τὰς μεγάλας προ-
σπαθείας τῆς ΧΑΝ καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ
Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ κατ' ἐξοχὴν ναυτικὸν
κράτος, εὐρίσκει κανεὶς ναύτας, οἱ ὅποιοι δὲν
ξεύρουν νὰ κολυμβῶν Ἀντιθέτως ἡ Οὐγγαρία,
ἡ ὁποία δὲν ἔχει οὔτε ἓνα λιμένα, ἔχει τὸ
παγκόσμιον πρωτάθλημα στὸ οὐώτερ—πόλο καὶ
τὸ μεγαλύτερο ἐσωτερικὸ κολυμβητήριον τοῦ
κόσμου!!!

Ἀρκοῦμαι στὴ μικρὴ αὕτη εἰσήγησι, γιὰ
νὰ εἰσέλθω στὸ θέμα: Πῶς μπορεῖ νὰ μάθῃ κα-
νεὶς νὰ κολυμβᾷ ἢ, καλύτερα, πῶς μπορεῖ νὰ
μάθῃ κανεὶς ἓναν ἄλλο νὰ κολυμβᾷ, γιὰ τὴν
προτιμῶσα νὰ ἀποταθῶ μᾶλλον σ' ἐκείνους ποὺ
θέλουν νὰ διδάξουν σ' ἄλλους νὰ κολυμβῶν,
ἀλλὰ δὲν ξεύρουν νὰ ὀδηγήσουν τοὺς μαθητευ-
μένους των.

Ἐπάρχουν πέντε σημεῖα, ἀπαραίτητα γιὰ
νὰ μάθῃ κανεὶς τὸ κολύμβημα, Μόνον πέντε,
τὰ ἐξῆς: 1) Πεποίθησις 2) Ἀναπνοή 3) Ἴσορ-
ροπία 4) Χαλάρωσις μυῶν καὶ νεύρων 5) Συ-
ναίρεσις μυῶν.

Χρειαζόμεθα ἓνα σύστημα τοῦ ὁποίου αἱ κι-
νήσεις νὰ μὴ ἀπαιτοῦν μίαν «συναίρεσιν» δύσ-
κολον εἰς τὴν ἐκμάθησιν. Οἱ Ἀμερικανοί, κα-
τόπιν πολυετοῦς πείρας, κατέληξαν εἰς τὸ
συμπέρασμα ὅτι τὸ ΚΡΩΩΛ εἶναι τὸ σύστημα
ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνῃ τὸν μαθη-
τήν μας, διότι τὸ «κρωὼλ» ποὺ θὰ τοῦ διδάξωμεν
ἀρχικῶς, θὰ στερῆται τῶν λεπτομερειῶν ἐκεί-
νων ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἐπίτευξιν ἀνωτέρων
ἐπιδόσεων

Βῆμα Αον. Κατάδυσις.

Ἀφοῦ ὁ μαθητευόμενος συνειθίσει στὸ νέο
περιβάλλον, πηγαίνετε μαζύ του εἰς μέρος ὅπου
τὸ ὕψος τοῦ νεροῦ φθάνει ὡς τὴ μέση του. Προ-
σέξτε ὥστε νὰ δλέπη πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ
ὄχι πρὸς τ' ἀνοίχτα καὶ πῆτε του νὰ πάρῃ
βαθειὰ ἀναπνοή, νὰ λυγίσῃ τὰ γόνατα καὶ νὰ
βυθισθῇ ὀλόκληρος στὸ νερό. Κατόπιν νὰ ἀνα-
σηκωθῇ πάλι.

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ διδάσκων, ὥστε
ὁ μαθητὴς νὰ μὴ φοβηθῇ. Προετοιμάσατέ τον
καταλλήλως. Ἐὰν διστάξῃ, σημαίνει ὅτι φο-
βάται. Μὲ τὸν φόβον αὐτόν, καὶ ἂν, ἀπὸ φιλο-
τιμία, κάμῃ τὴν κατάδυσιν, θὰ ὀγγῆ στὴν ἐπι-
φάνεια μὲ χαμένο τὸ ἠθικὸ καί... ὂαν νὰ ἐσώ-
θῃ ἀπὸ βέβαιον πνιγμόν. Μὴ βιασθῆτε, λοιπόν,
δώσατέ του νὰ ἐνοήσῃ ὅτι τὸ σῶμα δὲν βυθί-
ζεται ὅταν οἱ πνεύμονες εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἀέρα.

Ἡ κατάδυσις καὶ ἀνάδυσις πρέπει νὰ ἐπανα-
ληφθῇ ἕως οὗ ὁ μαθητὴς συνειθίσει νὰ τὴν
κάνῃ εὐκόλα ὂαν παιγνιδάκι.

Βῆμα Βον. Ἀναπνοή.

Ἡ... θαλασσινὴ ἀναπνοή γίνεται ἀνάποδα:
Εἰσπνοή μὲ τὸ στόμα, ἐκπνοή μὲ τὴν μύτη
καὶ μέσα στὸ νερό. Ἐτσι προφυλάσσονται οἱ
ρίνικες κόγχες ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ θὰ ἐμ-
παινε τυχόν μαζύ μὲ τὸν ἀέρα, κατὰ τὴν εἰσ-
πνοή. Ὁ μαθητευόμενος πρέπει νὰ σκύψῃ, πάνω
ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, νὰ στρέψῃ τὸ
κεφάλι δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ καὶ νὰ εἰσπνεύσῃ
μὲ τὸ στόμα, ὕστερα νὰ φέρῃ πάλι τὸ πρόσω-
πο πρὸς τὸ νερό, βουτώντας συγχρόνως τὸ κε-
φάλι, καὶ νὰ ἐκπνεύσῃ μέσα στὸ νερό ἀπὸ τὴ
μύτη. Νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτὸ, ὥστε νὰ γίνετα
εὐκόλα καὶ μὲ ῥυθμό. Χρειαζέται λίγη ἄσκησις.

Βήμα Γον. Άνοιχτά τὰ μάτια μέσα στο νερό. Ο μαθητής νά κάμει μιὰ κατάδυση και νά μετρήσει τὰ ανοιχτά δάκτυλα του χεριού σας.

Βήμα Δον. Επιπλέουσα Χελώνη.

Σταθίητε εἰς μέρος ὅπου τὸ νερὸ φθάνει τὸ στήθος σας. Πάρτε μιὰ βαθεῖα εἰσπνοή, κίμ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΚΗΝΩΣΗ ΤΗΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Ξεπλέαμα με τη θάλασσα

ψετε τὰ γόνατα, πιάστε με τὰ χέρια τις κνήμες και φέρετε τὰ γόνατα πρὸς τὸ στήθος, σκύδωντας τὸ κεφάλι. Τὰ πόδια θ' ἀφήσουν τὸν πυθμένα, ἀλλὰ τὸ σῶμα θά ἐπιπλεύσει, με τὴν βράχη ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ σὺν ὄτραινο χελώνης.

Ἐπα αλάβετε, ἕως ὅτου ἐνδυναμωθῆτε ἢ πεποιθήσις σας ὅτι μπορείτε τόσο εὐκόλα νὰ ἐπιπλέετε.

Βήμα Εον. Πρόσπλευσις.

Τώρα θά μπορέσετε νὰ ἐπιπλεύσετε και με τὸ σῶμα τεταμένον και ἐν κινήσει. Ἡ προηγούμενη ἄσκησης σας ἔδωσε τὸ συναίσθημα τῆς ἰσορροπίας.

Πατήσατε στερεά, κάμψετε τὰ γόνατα ἕως ὅτου τὸ νερὸ φθάσει τοὺς ὤμους, ἀναπνεύσατε βαθεῖα, ὠθήσατε τὸ ἔδαφος (ἐνα ἐπικλινῆς ἐπιπεδον βοηθεῖ καλύτερα) και φέρετε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, σιγά—σιγά, ὁμαλά, ἀλλὰ με δύναμη, με τὸ κεφάλι μεταξύ τῶν προτεταμένων βραχιόνων, ἐνωμένων ὥστε νὰ σχηματίζουν εἶδος πύρας. Ὄταν ἡ φορὰ ἐλαττωθῆ, κάμψετε τὰ σκέλη, φέρετε τὰ χέρια εἰς θέσιν ἐκτάσεως, με μίαν πλαγίαν κίνησιν, και κατόπιν κάτω, εἰς τὰ πλάγια τοῦ σώματος, τὸ ὅποιον τώρα ἔχει ἀνορθωθῆ. Κατὰ τὴν ἄσκησιν τὰ μάτια πρέπει νὰ εἶναι ἀνοικτά: εἶναι διασκεδαστικὸ και ἐνθαρρυντικὸ νὰ βλέπετε ὅτι κερδίζετε ἀπόστασιν. Οἱ μῦς δὲν πρέπει νὰ εἶναι συνεσπασμένοι ἀλλὰ χαλαρωμένοι. Μή

διάζεσθε. Τώρα ἔχετε κερδίσει ἐμπιστοσύνη και γνωρίζετε τὰς δυνάμεις σας.

Βήμα ΣΤ. Κινήσεις τῶν ποδῶν (Δάκτισμα).

Τὸ δυσκολώτερον βήμα ἔχει γίνε. Ἄφου μπορῆτε νὰ ἐπιπλέετε, δὲν μένουν παρὰ αἱ κινήσεις διὰ νὰ σας ἐπιτρέψουν νὰ μένετε ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν και νὰ κτευθυνθῆτε ὅπου θέλετε.

Ἡ κινήσεις τῶν ποδῶν εἶναι πολὺ ἀπλή. Εἶναι ἡ ἴδια σχεδὸν ὅπως και εἰς τὸ δάδισμα. Εἶδατε τι κάμνει ἓνα παιδάκι, ὅταν κρεμασθῆ ἀπὸ κάπου; Κινεῖ τὰ πόδια ἔμπροσ και πίσω. Τὸ σκέλος κινεῖται ἀπὸ τὸ ἰσχίον. Τὸ γόνυ εἶναι χαλαρὸν και κάμπτεται πολὺ λίγο κατὰ τὴν κίνησιν. Ὁ ἀστράγαλος ὅλως διόλου χαλαρὸς και τὰ δάκτυλα ἐστραμμένα πρὸς τὰ μέσα. Ἐξασκηθῆτε στὴν ἄσκησιν αὐτὴν ἀρχικῶς εἰς τὴν ξηρὰν, ἐξαπλωμένος κάπου πρηγῆς: προσέχετε νὰ μὴ κάμψετε τὰ γόνατα

Ὄταν μάθετε νὰ κάμνετε τὴν κίνησιν με εὐχέρεια, χωρὶς θῆαν και νευρικός συσπῆσεις ἄλλων μυῶν, τότε συνδυάσετε τὴν πρόσπλευσιν με τις κινήσεις τῶν ποδιῶν. Τὰ χέρια μένουν ἀπλωμένα ἔμπροσ, τὸ πρόσωπο μέσα στο νερό, τὰ μάτια ἀνοικτά. Προσπαθήσατε νὰ αὐξήσετε τὴν ἀπόστασιν με κάθε προσπάθεια.

Βήμα Ζ. Κινήσεις χερῶν.

Σταθίητε με τὰ πόδια ἀνοικτά, εἰς μέρος ὅπου τὸ νερὸ φθάνει ὡς τὴ μέση και σκύψτε, ἀπλώνοντας τὸ δεξι χέρι ἔμπροσ και τὸ ἀριστερὸ πίσω, με τὰ δάκτυλα ἐνωμένα: βουτήξτε τὸ δεξι χέρι στο νερὸ και φέρετε το πρὸς τὰ πίσω, διαγράφοντας μιὰ εὐθετα παράλληλο πρὸς τὸ σῶμα. Τὸ ἀριστερὸ ταυτοχρόνως ἔρχεται ἔμπροσ, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Ὁ ἀγκῶν εἶναι σχεδὸν πάντοτε κεκαμμένος κατὰ τὴν διαδρομῆν, ὅταν δὲ ὁ κολυθητής ἐτοιμάζεται για τὴν ἀκόλουθη «χεριὰ» και φέρνει τὸ χέρι ἔμπροσ, ὁ ἀγκῶν προηγείται. Μπορεῖ νὰ παραβληθῆ ἡ κινήσεις αὐτὴ με ἀερόμυλον, γιατί τὰ χέρια εὐρίσκονται πάντοτε εἰς ἀντίθετον θέσιν. Μπορεῖτε νὰ ἐξασκηθῆτε και εἰς τὴν ξηρὰ, προτοῦ νὰ μπῆτε στο νερό.

Ὄταν αἱ κινήσεις γίνονται σχεδὸν μηχανικά, τότε συνδυάσατε τὴν πρόσπλευσιν με τὰς κινήσεις τῶν χερῶν. Τὸ κεφάλι βέβαια εἶναι μέσα στο νερό, τὸ ὅποιον φθάνει ἕως τὰ φρύδια. Τὰ πόδια ἐπιπλέουν, με τὰ δάκτυλα ἐστραμμένα ὀπίσω.

Βήμα Η. Συνδυασμὸς κινήσεων.

Πάρτε μιὰ βαθεῖα εἰσπνοή, πέσατε στο νερὸ ὅπως στὴν πρόσπλευσιν, και με βεβαιότητα, κάπως «νωχελῶς», προσπαθήσατε νὰ συνδυάσετε τὰς

ΔΟΞΕΣ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

κινήσεις χερῶν και ποδιῶν. Προσέχετε νὰ θυθίζετε τὸ χέρι 20 ἔκτμ. μπρὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι. Τὰ γόνατα δὲν πρέπει νὰ λυγίζουν πολὺ. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην, ἐξασκηθῆτε στὴν ξηρὰ ἢ χρησιμοποιήσατε στὴν ἀρχὴ φελλούς. Δὲν θά τοὺς χρειασθῆτε ὅμως ἐὰν ἀκολουθήσατε ὅλα τὰ βήματα και τὰ μάθετε με τὴν σειράν.

Βήμα Θ. Ἀναπνοή.

Ἡ ἄσκησις πού ἐδόθη στο Βον Βήμα, ἔχει σκοπὸ νὰ σας συνειθίσῃ στο νερὸ και νὰ σας κάμῃ νὰ μὴ τὸ φοβάστε. Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα βήματα τὸ κεφάλι εἶναι μέσα στο νερὸ, και τὰ μάτια ἀνοικτά. Ἡ ἄσκησις διακόπτεται ὅταν ὁ μαθητής θέλει νὰ ἀναπνεύσῃ πάλι, ὅποτε πατὰ στον πυθμένα. Ἡ συνεχῆς, τώρα, ἀναπνοή κατὰ τὴν κολύμβησιν, γίνεται ὡς ἑξῆς:

Διὰ τὴν ἀναπνοή στρέφετε τὸ κεφάλι πλαγίως χωρὶς νὰ τὸ ὑψώσατε (αὐτὸ εἶναι καλὴ «φόρμα», γιατί δὲν παρουσιάζετε τὸ στήθος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφάνεια φέρνει μεγαλύτερη ἀντίστασιν) και «ἀρπάζετε» μιὰ γερή. «μπουκιά» ἀέρα. Ἡ ἀναπνοή γίνεται ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ ὅταν τὸ δεξι χέρι φέρεται ἔμπροσ, ἢ ἀντιστρόφως.

Ἀνεπάρκεια ἀέρος σημαίνει «φόβον», και αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας. Νικήσατέ τον τὴν πρώτην ἡμέραν: ἐκείνη θά εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς... Σαλαμίνας σας.

Τὸ κολύμβημα σας δίδει τόσην αὐτοπεποιθήσιν ὅσην ὅταν ἐκτελεῖτε ἓνα δύσκολο μουσικὸ κομμάτι. Μπορεῖτε ὅχι μόνο νὰ φροντίσετε για τὸν ἑαυτὸ, σας ἀλλὰ και ἄλλους νὰ σώσατε. Ἡ ὑγεία, ἡ πλούσια ζωή, ἡ χαρὰ πού δίνει ἡ μυϊκὴ προσπάθεια, ἡ αὐτοπεποιθήσις πού προκαλεῖται ἀπὸ τὸ κατόρθωμά μας, ἓνα αἶσθημα ἀνωτερότητας, αὐτὰ εἶναι τὰ καλὰ πού ἀποφέρει ἡ κολύμβησις, και τὰ ὅποια τόσο ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος μας και τόσο καλὸ θά κάμουν, ὅταν θελήσωμε νὰ τὰ διαθέσωμε διὰ τὸ καλὸν και τῶν ἄλλων.

Ἐνα γεγονός τοῦ περασμένου μηνὸς πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητο και ἐντελῶς ἀσχολιάστο. Ὁ τύπος μόλις ἔγραψε δυὸ λόγια γι' αὐτὸ, ἐνῶ ἄλλοτε θά παρακολουθοῦσε με πραγματικὴ ἀγωνία τὴν ἐξέλιξιν του. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι τὸ «**Α' Παναμαξηλατικὸν Συνέδριον**», πού συνήλθε σὲ μιὰ αἴθουσα στὴν ὁδὸν Πατησίων. Ἐνα τέτοιο συνέδριον σ' ἄλλην ἐποχὴ θά ἦταν τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας, και αὐτὸ γιατί ἄλλοτε οἱ ἀμαξηλάτες ἦταν πρόσωπα σπουδαῖα και με μεγάλη δύναμη κρατοῦσαν, ἀδερφέ, τὰ ἡνία, ἔσω τῶν... ἀλόγων.

Ἐπαῖξαν πρωτεύοντα ὄλο, σὲ μίαν ἄλλη ἐποχὴ, πού τώρα πειὰ ἔβυσε, ὅπως ἔβυσαν και αὐτοὶ και τὰ πάντα μέσα στὰ σύννεφα τῆς σκόνης πού δημιουργεῖ με τὸ πέρασμά του ἓνα μικρὸ φορτάκι, δειγματολόγιον παλιοτενεκέδων. Ἡ πόλις ἔπερνε ἀπ' αὐτοὺς ἓνα ἰδιότροπο χαρακτήρα:

—Ψιτ! Ἄμαξά, στάσου!...

Ἐνα παρατεταμένο «σασσστ», μερικὲς ἀπαραιτήτες βροσιές στο ἄλογο, και τὸ ἀμάξι σταματοῦσε.

—Γιὰ πού, κύριος; σὰς ὄρωτοῦσε ἓνα μαῦρο στριμμένο μουστάκι.

Μιὰ καμτσικὰ ἀκούγονταν και τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου χτυποῦσαν ρυθμικά. Ὁ ἀμαξῆς κανονίζει τὴν κίνησιν, με διάφορες ἀμφίβολες χειρονομίες και μ' ἓνα ἐντελῶς δικὸ του λεξιλόγιον. Ποιὸς τολμοῦσε νὰ σταθῆ μπρὸς στο ἀμάξι του. Ἐνα «βάρδα μπρὸς!» ἐκούγονταν και τὰ πάντα ἔτρεμαν.

Μὰ μήπως και στίς μεταφορὰς τὸ ἴδιο δὲν γίνεται; Οἱ παλῆ: σοῦστες τῶν μανάβηδων, με τις ζωγραφιές τους και τοὺς πολύχρωμους κύκλους, πού εἶναι; Καὶ τὰ περιφρονημένα «ἀμάξια», πού μετέφεραν τὰ ἐπιπλα; Σὲ λίγο ὅλα σχεδὸν θά ἀνήκουν στὴν ἱστορία. Τὰ ἔνδοξα κάρα, πού μετέφεραν κάθε Κυριακὴ ὅλη τὴν οἰκονομία τοῦ ἰδιοκτήτου, με τις πολύχρωμες ὀμπρέλλες τῆς, στὴν ἐξοχὴ, ἔχουν ἀντικατασταθῆ με αὐτοκίνητα «μπροντζουαῖς» ἢ «σεβρολέ».

Ἀλλὰ ἀκόμα και ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀμαξῆδες λίγοι πειὰ ἔμειναν. Ἄλλοι πέθαναν και ἄλλοι ἔγιναν σωφρέ. Ἀνεγνώρισαν, ἴσως, τὴν ἦττα τους. Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικοὶ, πού προσπαθοῦν νὰ ἀναστήσουν τὸν νεκρὸ με τὸ «**Α' Παναμαξηλατικὸν Συνέδριον**».

Ἡ παλῆ τους ὅμως δόξα πέθανε. Ἡ μεταπολεμικὴ πρόοδος, τοὺς σάρωσε και αὐτοὺς. Στὴν ἀρχὴ ἀναγκάστηκαν νὰ ξυρίσουν τὸ μουστάκι τους και νὰ βγάλουν τὸ «ζουναρί». Κατόπιν κατέθεσαν τὰ ὄπλα, οἱ περισσότεροι.

Και παρουσιάστηκαν τώρα οἱ ὑπόλοιποι και ἔκαμαν ἓνα συνέδριον, πού ἔμοιαζε μᾶλλον με τὸν τελευταῖο σπασμὸ ἑνὸς ἐτοιμοθανάτου, με τὴν τελευταία του προσπάθεια νὰ ἀνασηκωθῆ στο κρεβάτι του. Γι' αὐτὸ και ἔπερε νὰ τὸ ὀνομάσουν: «Τὸ πρῶτο και... τελευταῖο Παναμαξηλατικὸ Συνέδριον».

Κ. Ε. Π.

ΠΕΤΩΝΤΑΣ...

—Δίποε, έτοιμάσε τόν Κύριο για να πετάξω!

Η παραγγελία αυτή κάνει την καρδιά μου να χτυπά: Ο κύριος που θα πετάξω... είμαι εγώ! Ναι, εγώ, το σκουλακι της γης, που ζω κάτω από τα κεραμίδια της πόλεως, σε λίγο θα βρίσκωμαι ψηλά, πάνω απ' αυτά, πάνω από τις πόλεις, πάνω απ' τα βουνά και τα λαγκάδια, πάνω απ' τη γη, πάνω απ' τα σύννεφα.

Ο Δίποπος με πέρνει κατά μέρος και με έτοιμάζει, ενώ παρακάτω βουίζει ακατάπανστα ή μηχανή του αεροπλάνου. Μου φορεί στο κεφάλι μια μαλακή, θερμή κάσκα από πετσί. Μου βάζει δυο πελώρια γυαλιά στα μάτια. Ένα πέτσινο σακκάκι συμπληρώνει τη μεταμόρφωσή μου. Αισθάνομαι τόν έναντι μου τρομερό! Το κεφάλι μου πελώριο, με την κάσκα. Τα μάτια μου γουρλωμένα! Βαδίζω προς τόν αεροπλάνο, που θα με σηκώσει στα ουράνια, με απόφαση, με ύφος! Είμαι ένας κατακτητής του άερα! "Οχι παίζουμε!

Πλησιάζω, ανεβαίνω, παίρνω τή θέση μου. Τόν αεροπλάνο μου είναι ανοιχτό. Ο βρόντος της μηχανής του χτυπά στ' αυτιά μου, κι' από κει στην ψυχή μου. Ποίν ξεκινήσουμε, ό πιλότος με δένει.

Κάμποσα λουριά ένώνουν τόν κορμί μου με τόν αεροπλάνο. Έχω τήν έντύπωσι πώς μου κολλούν φτερά στη ράχη. Τώρα θα κουνήσω τά χέρια μου και θα πετάξω. Αλλά όχι, ό έλικας αρχίζει να γυρίζει γρήγορα και ή μηχανή άγειρεύει, βροντάει, τσιρίζει, σαν να θίμωσε γιατί τήν προσβάλλω. Θυμώνω κι' εγώ:

Βρέ, τί φωνάζεις; Έσού θα με κάμης να πετάξω, ή εγώ έσένα; Έγώ, ό άνθρωπος, δέν σ' έφτιαξα; Μήπως φαντάστηκες, ξεπασμένη, πώς τού λόγου σου, θα γινόσουν κατακτήτρια, αν δέν ήμουν εγώ;!

Κάτι βαλβίδες χοροπήδησαν θυμωμένες και, με μιάς, σίφουνας, άνεμος, θεριό έγινε κι' άρχισε να τρέχει, πάνω στην έπιπεδη επιφάνεια της πίστας, σαν τρελλή, θέλωντας να ξεκολλήση απ' αυτή. Σαστίζω απ' τόν κακό αυτό, ως πού να συνέλθω όμως και να τής άπαντήσω πάλι, βρίσκομαι πειά στον άερα. Σκύβω, βλέπω τήν γη, όλο και να μακραίνει. Κάνω νεύμα στον πιλότο να σταθί, για να ιδώ πότε βρέθηκα στα ουράνια!

Δέν μ' άκούει όμως, κι' όλο ανεβαίνει.

Στό τέλος, όταν παίρνει τήν ίσιάδα—παρά λίγο να είπω τόν... ίσιο δρόμο—δέν ξεχωρίζω κάτω ούτε λόφο, ούτε δένδρο. Μόνον κομμάτια πράσινα, τετράγωνα κίτρινα—τά χωράφια—και κάτι κορδελίτσες—τούς δρόμους. Χαζεύω κάμποση ώρα, κι' έπειτα κυττάζω γύρω μου. Οι βαλβίδες μπροστά έξακολουθούν να χοροπηδούν, τά φτερά στο πλώι μεγάλα, άτλωτά, άγκαλιάζουν τόν άερα. Αισθάνομαι μιά πίεσι στό σώμα, σαν να βρίσκομαι στη θάλασσα και να κολυμπώ.

Για πρώτη φορά χώρεσε στό κεφάλι μου τόν ότι «ό άήρ είναι ρευστόν σταθμητόν, πιεστόν, και έλαστικό», όπως προσπαθούσε να μου μάθι ή Κοσμογραφία τού σχολείου. Φαντάζομαι τι βαρυστόμαχο φαί θα είναι ό... κοπανιστός άέρας! Μά... περίεργο, τώρα πού βρίσκομαι ψηλά, πάνω απ' τά σπίτια, τις πόλεις, τά βουνά και τά λαγκάδια, έχω χάσει λίγο από τόν ύφος μου! Μου έρχεται στό νού ό Ρωβύρος ό κατακτητής, αλλά... και ό Δόν Κιχώτης! Οι ιδέες μου πέρνουν άσχημο δρόμο, βλέπω κάτω μιά λίμνη και, χαζεύοντας τόν καινούργιο θέαμα, άφίνω τις φιλοσοφίες. Τά νερά λαμποκοπούν στον ήλιο σαν καθρέπτης.

Κυττάζω τόν ύψόμετρο: δυο χιλιάδες μέτρα. Κυττάζω κάτω και βλέπω τόν... ουράνό. Κυττάζω άπάνω και βλέπω τήν... γη! Τι είναι αυτό πάλι;

Μήπως... ό ουράνος σφοντύλι;

"Οχι, άπλούστατά, ένα κολπάκι τού πιλότου άναποδογύρισε τόν... σύμπαν!

"Όταν ή γη ξαναγύρισε στη θέση της, βλέπω ότι έχουμε κάμει μεταβολή και έπιστροφουμε.

Στήν έπιστροφή τίποτε νεότερο, έκτός από τήν προσγειώσι. Ένα πέσιμο... με τά μούτρα, άπότομη μεγέθυνσι της γης, ένα τρέξιμο πάνω στην επιφάνεια, ένα πήδημα τού αεροπλάνου, και φθάσαμε.

Φθάσαμε; Κι' όλας;

Κατεβαίνω απ' τή θέση μου, λυπημένος πού τελείωσε τόσο γρήγορα ό άραιος περίπατος.

Δέν αισθάνομαι κανένα ήρωισμό, έχω χάσει και τόν ύφος μου. Περίμενα να κατακτήσω, να κινδυνεύσω, και είδα πώς τίποτε απ' αυτά δέν συνέβη. Πάει πειά ό ήρωας! Μου μένει μόνο ή χαρά της όμορφιάς πού είδα.

Φεύγω, πάλι κάτω απ' τά κεραμίδια πηγαινώ.

K. MIX.

Θ Κ Υ Κ Λ Ο Σ Μ Α Σ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ ΣΤΗ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ

Η Φανερωμένη!

Νά ένας τόπος πού γιατί τις ομάδες της Χριστιανικής Αδελφότητας τών Νέων έχει μιά παλιά, ιστορική παράδοση.

Από τόν 26 κι' έδώ, κάθε χρόνο σχεδόν, τέτοιον καιρό, τόν όμορφο δασάκι της με τά φουντωτά κι' άρωματισμένα πευκάκια του, κι' οι μαγευτικές άκρογυαλιές της, αντιλαλούν από τά κρυσταλένια γέλοια και τά χαροπά τραγούδια τών παιδιών της Χ.Α.Ν. πού με τήν συναίσθηση κάποιας άνωτέρας πραγματικότητας πηγαίνουν εκεί για να ξετάσουν, με σοβαρότητα και ειλικρίνεια, κάθε τι πού αποτελούσε, ή θα μπορούσε ν' απο-ελέση, ζήτημα στη ζωή τους.

Συνεχίζοντας κι' έφετος τήν όμορφη αυτή παράδοση μερικές από τις μικρές ομάδες—οικογένειες τού Παιδικού Τμήματος, κατεσκηνώσαν εκεί, για ένα μικρό διάστημα, για ν' αφήσουν τή σκέψη τους ελεύθερα από τούς περισπασμούς και τις προκαταλήψεις της καθημερινής ζωής, να έρευνήση μερικά πράγματα πού από καιρό είχαν θέσει ως άπώτερο σκοπό τους.

Ζούν μόνοι, σε μιά μικρούλα κοινωνία άγνότητος άγάπης και έξυπηρετικότητος, και βλέπουν σαν όμορφο καρπό ένα ξεχέλισμα ψυχικής γαλήνης και χαράς, πού αποτελεί μιά σπουδαία πείρα για τήν κατοπινή ζωή τους, πού θέλουν να τήν ρυθμίσουν ύστερ' από έρευνα και μελέτη.

* *

Η ήμερα άνοιγε με τόν διάβασμα μιάς περικοπής από τήν Καινή Διαθήκη, πού τ' άκολουθούσε μιά σύντομη 10λεπτη όμιλία από έναν Άρχηγό.

Μετά τήν όμιλία έβγαине ένα πρακτικό συμπέρασμα, σύμφωνα προς τόν όποιο έπρεπε να ρυθμισθί ή ζωή τών κατασκηνωτών τήν ήμερα εκείνη.

Τήν τελευταία ήμερα, ή έξέτασις τών συμπερασμάτων αυτών, πού άπετέλεσαν μιά άλυσίδα, άφησε ένα γενικό συμπέρασμα της όλης προσπάθειας. "Οχι άνησυχία, φόβος, στενοχώρια, άγνοια για τόν μέλλον, αλλά δροσιά, γέλοιο, χαρά, τραγούδι, πεποίθησις και πίστις! Πώς μπορεί κανείς ύστερα από μιά τέτοια ζωή να μην είναι βέβαιος πώς κάτι καινούργιο κι' άνώτερο έχει κερδίσει;

* *

Με χαρές και τραγούδια περνούσαν οι μέρες εκεί κάτω. Φάρσες, παιχνίδια, άστεία και χίλια άκόμη μικροπράγματα, πού πέρνουν κατόπιν τόν άχνό ντύμα της άναμνήσεως, άπετέλεσαν ένα δυνατό άτσαλένιο σύνδεσμο τών παιδιών, μεταξύ τους και με τήν όμορφη ζωή και τήν ιστορική παράδοση της

Φανερωμένης. Πώς μπορούν να λησμονήσουν ποτέ τήν τόσο πετυχημένη νυχτερινή φάρσα κατά τών σκοπών, τήν.. παπουτσοσαλάτα, τόν ωραιότατο προσκοπικό παιχνίδι τού δάσους, τήν βαρκάδα, τήν θάλισσα πού τούς λίκνιζε σαν μικρά τρείς φορές

Βαρκάδα με τόν άξιωματικό της ύπηρεσίας επί κεφαλής.

τήν ήμερα στην άγκαλιά της, τόν μαγεύεμα, τόν... πιλάφι—μετόν, τις νόστιμες ψυχαγωγίες, τήν γοητεία τών βραδυών περιπάτων με τόν φεγγάρι και τόσα άλλα άκόμη;

"Ένα κομπολόι από κάθε άγνή όμορφιά και χαρά ήταν όλη ή ζωή της Κατασκηνώσεως, πού κι' ή θύμισή της μόνο είναι άρκητή να δροσίση τήν ψυχή.

* *

Κωμωδία κάθε βράδυ τόν άλλαγμα τών σκοπών. —«Νίκο! Έύπνα, ή σειρά σου για σκοπός.. είναι δύο ή ώρα...»

Καμιά άπάντησις.

—Νίκο! Νίκο!... Έύπνα ντε και θέλω να κοιμηθώ κι' εγώ...»

**ΙΔΕΩΔΗΣ
ΤΟΠΟΣ ΘΕΡΙΝΗΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ
ΔΙΑ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ**

ΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΙΣ ΠΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΒΑΡΚΙΖΑΝ

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΕΧΡΙ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΞΟΔΑ ΜΗΝΙΑΙΩΣ :

ΕΙΣ ΠΗΛΙΟΝ ΔΡΑΧΜ. 1625

ΕΙΣ ΒΑΡΚΙΖΑΝ > 1000

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ : ΔΙΑ ΠΗΛΙΟΝ : ΤΗΝ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ

> ΒΑΡΚΙΖΑΝ : ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44